

ΤΕ Β' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3 (88)

ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1928

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Αγοράζετε όλοι μαζί
με την «Οικογένεια»
και το «Μπουκέτο»

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΥΡΚΑΓΙΑΝ

Το γνωστόν καλλιτεχνικόν Φωτογραφικόν Πειραιώς κ. Π. ΣΤΕΛΛΑ μετά την τελευταίαν επίσημάν των πυρκαϊών, πλουτισθέν με νέωτα μηχανήματα τεσσάρτου συστήματος, εγκατεστάθη επί της Λεωφόρου Γεωργίου Α' και Κουντουριώτη ένθα και συνεχίζει τας εργασίας του.

Κακουργιοδικεϊόν Πειραιώς, Άνακτινών τριμύτων και Πλημμε ειδικόν Πειραιώς υποθέσεις αναλαμβάνει δ Ποινολόγος Δι' ην' όρος και Πολιτικόν Πειραιώς κ. Χαρ. Χαραλάμπους. Γραφεία: 60, εν Πειραιή.

ΛΙΑΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΚΑΙ ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΑ

Υπερστροφία την τελευταίαν Όφθαλμολογικήν Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ. Μέλος τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγος Σχ. Παμ. Σχ. ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρρακτῆς ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα, τριχίαις, αλλοιωθῆναι κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.

71 Μενάνδρου 71 - Ἀθήναι Τηλ. 1-60

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιμελητὴς ἐπὶ δεκαετίας τῆς ἰδ. αἰτίας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. ΦΩΤΕΙΝΟΥ. — ΟΔΟΣ ΚΕΦΑΛΛΙΝΗΣ 30 12 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ. καὶ ἔξω ἐκ τῆς Κουμαρῆς.

«ΒΟΤΡΥΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Κεφάλαιον Μετοχικόν καὶ Ἀποθεματικόν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικὸν Πρατήριον οδὸς Ἀθηνᾶς 53

Οἶνοι χύμα: λευκοί, ἐρυθροί, γλυκοί, μισχοί.

Οἶνοι εἰς φιάλας: Ἐπιτραπέζιοι, ἐπιδόρπιοι, ὀρεκτικοί, τραπεζικοί.

Βερμούτ ἐκ παλαιῆς Μοσχάτου οἴνου. Μαυροδάφνη ἀπαρσιμύλλος. Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἴνου «ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα καταναλώσεως.

ΧΑΡΑΛΑΜΠ. ΖΕΡΒΑΣ

ΕΚΤΕΛΩΝΙΣΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ἐκτελοῦνται πάσης φύσεως ἐκτελωνιστικαὶ ἐργασίαι.

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ.: Πλατ. Ἀγ. Γεωργίου 168
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-00

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

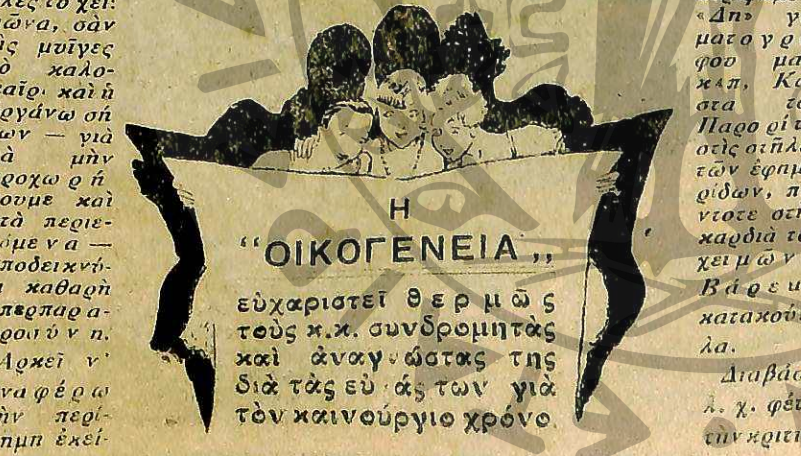
ΔΙΑΣΕΙΣΙΣ ΕΓΚΕΦΑΛΩΝ

Πλάκωσε και το κορμό! Δηλαδή χιονιάς, κάλαση, πανωλεθρία οργανισμών, διασάλευσις ἑγκεφάλων ἀπὸ τὸ τάρταρον τῶν νεύρων. Ἡ Ἀλβεία ξέρετε τὸ πάθλημα ἐνδὸς δημοσιογράφου μας, συντάκτου τῆς «Ἑστίας» ἀπὸ τοῦς πλέον παρὰ δόξους καὶ θεληματικῶς ἑλληνικῶς τύπου, διακεκομμένου «θεοσοφιστοῦ» ὁ ὁποῖος καθήργνησε καὶ τὸ κἀννισμα καὶ τὸν καφέ καὶ τὸ κρέας καὶ τὸ ψάρι, καὶ εἰς τὴς ἐκδρομὰς ποῦ κάνει ἀπὸ τόσας βαδίσεις διλογισμοῦ ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἀπάνω ἀκόμα καὶ με κορμό, ὅπως αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, καθὼς σὲν προχθεσινῇ Χριστουγεννιάτικῃ με ἄλλους ἐκδρομὴν τοῦ στήν Πόρθηθα, ἀπὸ τὴν ὁποία μοῦ εἰδείξε καὶ φωτογραφίαν τοῦ ποῦ τὸν παρουσιάζουν γυμνὸν ἀπάνω σὲν ἀρχαῖο φρούριο τῆς Δεικέλης; Ν. Καρβ. ὀνομάζεται. Λοιπὸν, δὲν ξέρω πῶς ὁ φιλάτος Ν. Καρβ. ἔμαθε πρὸ καιροῦ, ὅτι οἱ ποιμένες τοῦ Ὀλύμπου προήγγεισαν, πῶς δὲ θὰ κάμῃ βαρὺ χειμῶνα φέτος, καὶ ὅτι γι' αὐτὸ, δὲν ἔκαμαν καὶ σχετικὰς προμήθειες. Αὐτὸ τὸ ἔδεσε καὶ τὸ διέδωκε παντοῦ καὶ μάλιστα τὸ ἔγραψε! Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε τὴν νύκτα γίνεται τῶρα εἰς βάρος τοῦ σὲν δημοσιογραφικῶν γραφείων.

Λοιπὸν, λέγαμε γιὰ τὸ κορμό. Ὁ μακαρίτης καὶ φοβερός Σαῖλκρο λέγει, ὅτι εἴμεθα παίγνια τῆς Φύσεως. Εἴμεθα καὶ παραεἴμεθα μάλιστα. Τὸ πολὺ κορμὸ ἐξετελεῖται τὸν ἄνθρωπο ὅπως καὶ ἡ πόλιν ἐξέτι. Δηλαδή τὸν κάνει οἰκτρὸν καὶ καμικὸν. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς ὅλα τὰ σχετικὰ μέσα, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσαι καὶ μέγα κτήνος ὑπὸ ἑορὴν ὀργανισμοῦ, γὰρ ν' ἀντιτεταγίης ἀπὸ τῆς χειμωνιάτικῃ παραφροσῇ ἢ τοῦ καιροῦ. Ἀλλὰ οὐς λέω ὅτι τὸν καιρὸν. Ἀλλὰ οὐς λέω πρᾶγμα ποῦ τὰ ξέρετε ὅλοι. Ὁ σκοπὸς μου ἦταν νὰ κάμω αἰσθητικὴν ἀπάνω σὲς καίτοι ἐμφανίσεις. Δηλαδή, νὰ οἶστέ πῶς τὰ γούστετε. Δοῦλον ἐγώ, τώρα τοῦλάχιστο ποῦ κυκλοφορῶ σὲν ὅσον τῆς ζωῆς μου, προτιμῶ ἀπ' ὅλες τὴς πόλεις τὸ φθινόπωρο. Τὸ φθινόπωρο τῆς Ἀθῆνας ἰδίως εἶναι ἡ θωρακισμένη πρᾶσις καὶ τοῦ καλοκαίρι τῆς ἔχει τέτοια ἀπασιμότητα, ὥστε θὰ ἦταν τὸ καταλλήλοτερον μέσο τυραννίας καταδικῶν. Ὁ χειμῶνας σ' ὀργαγίζει τὴν ψυχικὴ ζωικότητά σου, ὅς σ' οἰεῖτο ποῦ νὰ κάνῃς κορμ. Σὲ ἐξορθώνουν, κάνει τὴν ψυχὴ σου ὅσον τῆς παλαβῆς τὰ μαλλιά. Σὲ κάνει νὰ εἶδες πολλὰ περισσότερα ἀπὸ ὅτι σ' ὀφείλῃς, τὸ στομάχι σου, ἐάν σ' ὀφείλῃς καὶ ἡ τσιπ σου νὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ, νὰ εἶδες τὸ φαῖ καντὸ, καὶ ἔτσι νὰ σου περνεῖ ὁ διάλογος καὶ δόντια καὶ στομάχι, νὰ κινδυνεύῃς δὲ νὰ πάθῃς καὶ ἀπὸ καρκίνου ὀδύφωνα με τὴν τελευταία θεωρεῖται ἐνδὸς διασώσεως Γερμανοῦ νομίζω γιὰ τοῦτο, ὁ ὁποῖος τὸ πολὺ ζεστοῦ φαγητοῦ τὸ θεωρεῖ καὶ αὐτὸ ὡς μία ἀπὸ τὴς ἀφορμῆς τῆς ἀπαίσιος αὐτῆς ἀρρώστειας. Σὲ κάνει νὰ κάνῃς τὸ στομάχι σου δεξαμενὴ ἀπὸ τὰ διά-

φορα δηλητηριώδη ἀποσυνθετικὰ ποτὶ τὴ σκέρψαν πέντε ἀπὸ τοῦς «λογίους νέους μας» σὲν θέατρο Κομπούλη, ἔγαν ἀπὸ τοῦς τελευταίους χειμῶνες μας, μὴ μέγα ποῦ ἦταν ἡ φρενὴ τῆς φρενῆς ἀπὸ ἑορὴν κορμὸν, καὶ μὴς καθήργνησε ὅς αὐτὸ τρεῖς ἄρες, ἐνὰ τὸ δηλητήριον τῆς παρῶνιός μας ποῖζεν ὡς τὸ μελὸν καὶ οἱ νεαροὶ κριτικοὶ ἐκίοντο ἀπάνω σὲν οἰκνύ, ἀπὸ τὸ τσοῦξο τοῦ καιροῦ, σὲν παλιονόμῃ, ποῦ τοῦς ἐφύγεν ἕνας τροχός, οἱ δὲ γλάσσοι τῶν ἔκαναν διαρκῆς γκεῖ μέσῃ σὲν ἀσύντακτο σκῆμα τῶν. Τρίτη, ὁλοφάντην αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἐκδοχὴν τοῦ ἱστοριοῦ μου, εἶνε πᾶσις ἐκδοχὴν ἐμφάνισιν τοῦ

Εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστὰς τῆς διὰ τὰς εὐχὰς τῶν γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον.

ΑΠΟ ΤΙ ΒΛΕΠΟ ΚΑΙ ΑΚΟΥ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

Τὰ αἵματα τῶν σημειῶν γάλλων διανοσμένων ἀνάβουν, φαίνεται, πολλὰ εύκολα, ἀν λάβῃ καὶ νεῖς δι' ὅλην τὸν δει κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους παρ' ὀλίγον νὰ γίνουν δύο μονομαχίες, ἕξ ἀφορμῆς φιλολογικῶν καυκάδων. Καὶ εἰς τὴν πρώτην παρ' ὀλίγον μονομαχίαν, ἀντίπαλοι ἦσαν οἱ κ. κ. Πωλὸν ἀρχισυντάκτης τῆς «Νέας Γαλλικῆς» Ἐπιθεωρήσεως τοῦ μεγαλειέτου φιλολογικοῦ περιοδικοῦ τῆς Γαλλίας καὶ οἱ κ. κ. Ἀντρέ Μπετόν, ἀρχηγὸς τῆς Σχολῆς τῶν «ἑπεροαλιστῶν». Ἀφορμὴ ἦν ἕνα προσβλητικὸν γράμμα τοῦ τελευταίου πρὸς τὸν πρώτον. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ κ. κ. Πωλὸν τοῦ ἔστειλε τοὺς μάρτυράς του, οἱ κ. κ. Μπετόν δὲ πονήθη νὰ μονομαχήσῃ καὶ ἔτσι τὸ ἐπεισώδιον ἐληξε. Ἡ δευτέρη μονομαχία εἶχε ὡς ἀφορμὴ ἕνα ἄρθρον τοῦ Ἀντρέ ντε Μοντεγλάν κατὰ τοῦ ἀποθανόντος διασημοῦ Γάλλου συγγραφέως Μωρίς Μαρσῆς. Ὁ νῦν τοῦ Μαρσῆς Φίλιππος θεωροῦντο ὡς προσβαλλομένην τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς τοῦ ἀπὸ τὸ ἄρθρον αὐτοῦ ἔστειλε σὲν κ. κ. Μοντεγλάν τοὺς μάρτυράς του, ὁ ὁποῖος ἀμέσως τοῦ ἔστειλε καὶ τοὺς δικούς του καὶ μόνον τὴν τελευταίαν σιγήν τὰ πρᾶγματα συνεβίβασθησαν δι' ἀνταλλαγῆς ἐπιστολῶν ἐξηγητικῶν. Ἀς ἐλλείπωμεν δὲ θὰ εὐρεθῶν μὴται τῶν ἀνωτέρω καὶ σὲν Ἑλλάδα καὶ ἐν πρώτοις οἱ κ. κ. Λαπαθιώτης καὶ Παπαντωνίου.

ΤΟ ΕΣΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Τὸ σημερινὸ ἐσώφυλλο τῆς «Οικογενείας» στολίζει ἕνα πραγματικὸν ἀριστοῦργημα τῆς συγχρόνου τέχνης. Εἶνε ἔργον Γερμανοῦ ζωγράφου, δημοσιεῖται πρὸ μηνὸς ἐς γερμανικὸν καλλιτεχνικὸν περιοδικόν. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐσώφυλλου «Οικογενείας» ἐπέτυχε τόσο ὥστε νὰ μὴ ὑστερεῖ καθόλου τοῦ πρωτοτύπου. Τὸν ὁ Θεὸς, καὶ Δαχμοῖχοι ἀκόμα) σὲν πρωτοχρονιτικὸν φέλλο τοῦ «Ἐλευθερίου λόγου» γιὰ τὰ διπύσματα τοῦ κ. κ. Παπαντωνίου, ποῦ ῥηκεν τελευταίᾳ. Τὶ ἄλλο νὰ σὰς πῶ ἀκόμα; Ἀλλὰ κατορθῶνα, ἀν καὶ βέλτομαι σὲν μὴ παρῶνι τῆς Γραφείων, νὰ σκεφθῶ αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅτι δὲ θὰ βλέπετε ἴσως τὴν ἄρα γιὰ νὰ με ξέρετε τῶν τῶν εὐχόμενος εἰς ὑμᾶς τοῦλάχιστο καλὸν καὶ γιὰ νὰ μὴ περᾶτε νὰ περᾶτε σὲν ἀπὸ τῆς Σιβηρίας τοῦ χειμῶνα ἀπὸ τοῦ 1928, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ καὶ καλὰ ἀγκυλιώματα τοῦ, ὡς νὰ νὰ θέλῃ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν θεωρίαν, καθὼς καὶ τῶν δικτατόρων, ἀπὸ τῶν νεοελληνικῶν φαινομένων τοῦλάχιστο μερικοῦ, ἐδῶ καὶ πρὸν καιρὸν, δι' ἐγλύττωσε δὲ σὲν.

Κ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

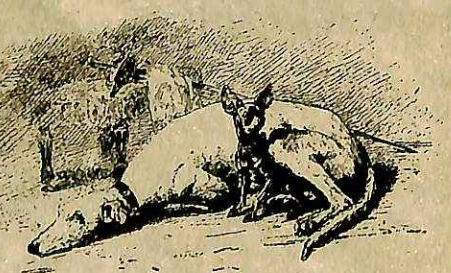
τοῦ προσέφεραν τεράστια πο-
 διά να κάνει μία περιοδεία στ-
 ούς φανερούς πόλεις τῶν Ἑνωμένων
 Πολιτειῶν καὶ νὰ δώσῃ διαιρέσε-
 ρα γιὰ τὰ ταξίδια του καὶ γιὰ τ-
 ἐντυπώσεις του.
 Τὸ πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβα-
 ρδ τοῦ ἀνένευσε δεικνὸν μετ' ἄλλοι
 τὸν ἀνεκλήρουσε «τὸ καὶ καὶ καὶ καὶ
 Χάρβαρντ».

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

EΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Δὲν πεθαίνει ἔτσι εὐκόλα κανεῖς.

Τι ἔχεις Πετρούκη; Εἰν' ἄ-
μα ἡ μάνα σου;

This image shows a blank, aged, light brown page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a textured, slightly mottled appearance with some creases and discoloration, characteristic of old paper. There is no text or other markings on the page.

[illegible]

A horizontal strip of a painting, likely a detail from a larger work. It depicts a landscape with a body of water in the foreground, a distant shoreline with trees and buildings, and a hazy sky. The colors are muted, with a lot of brown and green tones.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μα αν δεν έρχόταν έκεινος με τόσο σοβαρούς σκοπούς βέβαια, καλό θα ήταν να γινόταν δική σου. Σε προτιμούσα από κάθε άλλον.

— Άλλα μία φορά και άνοιξε ή τύχη του κοριτσιού όφειλεις σαν έντιμος άνθρωπος, σαν κύριος να τραβήχης στην άκρη και να την αφήσεις στην ήσυχία της.

— Ο Άγγελος έστέναξε.

— Πιθανόν να μην έχης άδικο, είπε έπειτα από μικρή σιωπή. Θα τα είπω στη Βάγγα. Θα της μιλήσω σύμφωνα με τη συμβουλή σου.

— Α, μα αυτό 'τσά-τσα δεν πρέπει να γίνει, είπε ή Δόλα. Να μην την ιδώ.

— Να μην την ιδώ καθόλου; Καί τι ν' άπνηθώ στο γράμμα της;

— Τίποτε. Είπε το καλλίτερο. Αυτό δε θα ήταν ευγενικό εκ μέρους μου.

— Άρσησε τις ευγένειες. Δεν πρέπει να την ιδής. Δέν καταλαβαίνεις από το γράμμα της ότι είνε άναποφάσιστη και ότι μόλις σέ ιδή θα τρέξη πάλι σέ σένα;

— Καλά είπ' εκείνος. Έχεις δίκιο.

— Πήγαινε τώρα, του είπε ή Δόλα. Σε λίγο θάρρη έδω και δεν πρέπει να συναντηθήτε.

— Ώρεβούαρ. Κι' έχω να σου είπω και κάτι άλλο άκόμη. Να μην έρχεσαι στο θέατρο για κάμποσο καιρό. Ώς πού να την πάρη αυτός και να ήσυχάσουμε.

— Ο Άγγελος έφυγε. Περνώντας μπροστά από την Παπαργύρινα που περίμενε στο καφενεό της είπε.

— Έλσημόνησα να σάς είπω πρό όλίγου ότι πηγαίνω σέ ταξίδι. Θα λείψω κάνα δυό μήνες. Καλή άνάμωσι.

— Η Βάγγα έπέρασε τη νύχτα μουσκεύοντας το προσέφαλο με το κλάμμα της. Έπερίμενε τόν Άγγελο στο θέατρο με την πεποίθησι πώς θα πήγαινε έπειτα από το γράμμα της και κεινος δεν είχε φανή.

Η μαμά της της είπε ότι έπέρασε από νωρίς και ότι μολονότι τόν παρακάλεσε να καθήση λίγο, έφυγε και της είπε μάλιστα ότι θα πάη σέ ταξίδι για λίγον καιρό. Καί με τόν τρόπο πού μίλησε στη Βάγγα ήταν σαν να της έλεγε ότι έξ ατίας της έφευγε και της έπρόσθεσε.

— Σιγά-σιγά χάνουμε τούς καλλίτερους φίλους μας. Έκείνους πού μας άγαπούνε και μας υποστηρίζουν. Η μεγάλης ιδέας μας φάνε το κεφάλι.

— Αν τό λέτε για μένα μαμά, άπατηθήκατε, είπε ή Βάγγα. Μεγάλης ιδέας δεν έχω. Μαύρες ιδέες μάλιστα.

Και ή Βάγγα έτρεξε άμέσως στο καμάρνι της Δόλας.

— Μήπως πέρασε από δω ό

— Άγγελος; ρώτησε.

— Ποιός;... Μοσ φκίνετσι. Πέρασε κι' έφυγε.

— Δεν σάς είπε τίποτε;

— Τί να μου πη; Η Δόλα της μιλούσε με ύφος πού της έδειχνε στη Βάγγα ότι δεν έχει όρεξη για τέτοιες κουδέντες.

— Πέστε μου σάς παρακαλώ, ξαναέπτε εκείνη. μήπως άφησε καμιά παραγγελία για μένα.

— Για σένα; όχι. Τι παραγγελία. Κι' πρόσθεσε κάνοντας της μία χειρονομία προς την πόρτα.

— Με συγχωρείς, καυμένη Βάγγα. Θέλω να ντυθώ και να κλείσω από μέσζ. Θάγής έξω;

— Ήθελε να τη ρωτήσει, κυρία Δόλα... Δεν ξέρω... Έγώ όμως δεν τή βλέπω έτσι.

— Τι λές; — Έγώ σέ στο θέατρο έζησα. Συνήθισα αλλιώς. Τώρα έχω την έλευθέρια μου κι' αν γκρι νιάζω καμιά φορά με τούς ανθρώπους πού βρίσκομαι μαζί τους, μ' αχτούς πού έργάζομαι, πού ζω, πού έπασα στα χέρια τους, τούς ξετινάζω από πάνω μου ότι ώρα.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε. Του είχαγράψει να ρουφί.

Η Βάγγα πέρασε τη νύχτα της άγρυπνη

φζ είνε κι' αυτό. Σε κάποια έδι-
νανε γκιμπρό κι' εκείνη εκμάρωνε.

— Φοβάμαι, αυτόν φοβάμαι. Τόν Άργυριάδη. Μοδ παρουσιά-
στηκε άλλος άνθρωπος. Όταν τόν
έγνώρισα στην Πάτρα ήταν σαν
παιδί. Τώρα έγύρισε σοβαρός. Θέ-
λει για όλα τα πράματα εξηγή-
σεις. Κυτιάζει το νερό στόν ήλιο
και ούτε ν' άκούση θέλει για
θέατρο.

— Και ύστερα από τέτοιο εθ-
ρημα θέλεις να μείνης ήθοποιός;
Κάποια λέει, να της ετύχαινε μία
ευκαιρία να ξεκολλούσε από τη
σκηνή και σ' κάθεται και κάνει
ταιριμόνιες.

— Μπορεί ναχέτε δι-
κη, κυρία Δόλα... Δεν ξέρω... Έγώ
όμως δεν τή βλέπω έτσι.

— Τι λές; — Έγώ σέ στο θέατρο
έζησα. Συνήθισα αλλιώς. Τώρα
έχω την έλευθέρια μου κι' αν γκρι
νιάζω καμιά φορά με τούς
αυτούς πού βρίσκομαι μαζί τους,
μ' αχτούς πού έργάζομαι, πού
ζω, πού έπασα στα χέρια τους,
τούς ξετινάζω από πάνω μου ότι
ώρα.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

— Δέ γίνεται να μή σάς
έκαμε λόγο για μένα, ξαναέπτε.
Του είχαγράψει να ρουφί.

αυτό. Μοδ λέει πώς άμκ παντρε-
υόμμε, πρέπει να ξεχώσω το κάθε
τι. Όχι μόνο το θέατρο, άλλα και
τούς ανθρώπους πού γιόρισα.

— Αί, βέβαια. Δεν μπορεί ό
άνθρωπος να άνέχειται φίλους. Θα
πή πώς είνε τίμιος.

— Μα δεν πρόκειται μόνο για
τέτοιους φίλους. Ούτε με την Μα-
ρίκα καν δεν θέλει να βλέπωμαι.
Κι' όταν τόν είπα για εκείνη την
ιστορία πού έμεινα για την πραγ-
ματική μου μητέρα, μου είπε πώς
δλ' αυτά είν' άηδίες και να τή βγά-
λω από το μυαλό μου, ούτε να ζη-
τήσω να μάθω το μυαλό.

— Καλά σού λέει. Από τόν και-
ρό πού σου τό είπαν αυτό έγινες
άνω-κάτω. Τι να μάθης;... Τι χρε-
άζεται να τό μάθης;

— Δεν μπορώ. Αυτό το πράγμα
είνε σαν μία θυλή στην καρδιά
μου. Να μή μάθω τίνας είμαι πι-
δί; Να μην ξέρω τί μάνα μου. Κι'
αν είνε πεπαιγμένη να πάω επί τέ-
λους να κλάψω στόν τάφο της.

— Αυτά τα πράματα, μ' ένοιωθε.
αυτός. Μιά γυναίκα θά σέ νοιώση κι'
πάρη τόν άέρα τού άδρός, τόν
κνή έπειτα ότι θέλει.

— Η Βάγγα έκούνησε το κεφάλι.
τόν κάνω ότι άνδρας αυτός να
σάς είπω. Δεν είνε από εκείνους
πού ξέρουμε έμεις. Δεν είνε από
τούς συνάφι. Τό δικό μας. Μοδ φκί-
ναι πώς μ' έξαγοράζει, πώς με
καταστήρη την τιμή μου και για
νά μου δώση τή πλούτη του.

— Και τό λές μικρό αυτό; Δεν
έχω πώς σκέπτεσαι έτσι Βάγγα.
τά πώ όλα. Θέλει να φύγουμε
πό την Άθήνα.

— Καί όπως ήταν καθισμένη στην
άκρη τού καναπέ, με τούς άγκώ-
νους μπροστά, με το κορμί ριγ-
μένο από τήν αγωνία της,
έκαμε τή Δόλα να συγκινηθή.

— Η πρωταγωνίστρια στεκόταν
και την έκτύπαζε. Καί σαν να την
αισθάνεται στο θέατρο άρχισε να
δοσ θυμωχόμ. Αλλά τώρα αν παν-
τρευθώ θα είμαι γυναίκα του και
θα ζω όπως θέλει αυτός. Χθές τό
βράδυ και σήμερα τό πρωί συναν-
τηθήκαμε και ήταν έλο άξιώσεις,
θέλει να μάθης αν έγνωρίσθηκα με
κανένα σέ μετάξυ.

— Πολύ φυσικά. Ένας άνθρ-
πος πού θέλει να σου βάλη στε-
φάνι.

— Καλά, άλλα δεν είνε μόνο
αυτό. Μοδ λέει πώς άμκ παντρε-
υόμμε, πρέπει να ξεχώσω το κάθε
τι. Όχι μόνο το θέατρο, άλλα και
τούς ανθρώπους πού γιόρισα.

— Αί, βέβαια. Δεν μπορεί ό
άνθρωπος να άνέχειται φίλους. Θα
πή πώς είνε τίμιος.

— Μα δεν πρόκειται μόνο για
τέτοιους φίλους. Ούτε με την Μα-
ρίκα καν δεν θέλει να βλέπωμαι.
Κι' όταν τόν είπα για εκείνη την
ιστορία πού έμεινα για την πραγ-
ματική μου μητέρα, μου είπε πώς
δλ' αυτά είν' άηδίες και να τή βγά-
λω από το μυαλό μου, ούτε να ζη-
τήσω να μάθω το μυαλό.

— Καλά σού λέει. Από τόν και-
ρό πού σου τό είπαν αυτό έγινες
άνω-κάτω. Τι να μάθης;... Τι χρε-
άζεται να τό μάθης;

— Δεν μπορώ. Αυτό το πράγμα
είνε σαν μία θυλή στην καρδιά
μου. Να μή μάθω τίνας είμαι πι-
δί; Να μην ξέρω τί μάνα μου. Κι'
αν είνε πεπαιγμένη να πάω επί τέ-
λους να κλάψω στόν τάφο της.

— Αυτά τα πράματα, μ' ένοιωθε.
αυτός. Μιά γυναίκα θά σέ νοιώση κι'
πάρη τόν άέρα τού άδρός, τόν
κνή έπειτα ότι θέλει.

— Η Βάγγα έκούνησε το κεφάλι.
τόν κάνω ότι άνδρας αυτός να
σάς είπω. Δεν είνε από εκείνους
πού ξέρουμε έμεις. Δεν είνε από
τούς συνάφι. Τό δικό μας. Μοδ φκί-
ναι πώς μ' έξαγοράζει, πώς με
καταστήρη την τιμή μου και για
νά μου δώση τή πλούτη του.

— Και τό λές μικρό αυτό; Δεν
έχω πώς σκέπτεσαι έτσι Βάγγα.
τά πώ όλα. Θέλει να φύγουμε
πό την Άθήνα.

— Καί όπως ήταν καθισμένη στην
άκρη τού καναπέ, με τούς άγκώ-
νους μπροστά, με το κορμί ριγ-
μένο από τήν αγωνία της,
έκαμε τή Δόλα να συγκινηθή.

— Η πρωταγωνίστρια στεκόταν
και την έκτύπαζε. Καί σαν να την
αισθάνεται στο θέατρο άρχισε να
δοσ θυμωχόμ. Αλλά τώρα αν παν-
τρευθώ θα είμαι γυναίκα του και
θα ζω όπως θέλει αυτός. Χθές τό
βράδυ και σήμερα τό πρωί συναν-
τηθήκαμε και ήταν έλο άξιώσεις,
θέλει να μάθης αν έγνωρίσθηκα με
κανένα σέ μετάξυ.

— Πολύ φυσικά. Ένας άνθρ-
πος πού θέλει να σου βάλη στε-
φάνι.

— Καλά, άλλα δεν είνε μόνο
αυτό. Μοδ λέει πώς άμκ παντρε-
υόμμε, πρέπει να ξεχώσω το κάθε
τι. Όχι μόνο το θέατρο, άλλα και
τούς ανθρώπους πού γιόρισα.

— Αί, βέβαια. Δεν μπορεί ό
άνθρωπος να άνέχειται φίλους. Θα
πή πώς είνε τίμιος.

— Μα δεν πρόκειται μόνο για
τέτοιους φίλους. Ούτε με την Μα-
ρίκα καν δεν θέλει να βλέπωμαι.
Κι' όταν τόν είπα για εκείνη την
ιστορία πού έμεινα για την πραγ-
ματική μου μητέρα, μου είπε πώς
δλ' αυτά είν' άηδίες και να τή βγά-
λω από το μυαλό μου, ούτε να ζη-
τήσω να μάθω το μυαλό.

— Καλά σού λέει. Από τόν και-
ρό πού σου τό είπαν αυτό έγινες
άνω-κάτω. Τι να μάθης;... Τι χρε-
άζεται να τό μάθης;

— Δεν μπορώ. Αυτό το πράγμα
είνε σαν μία θυλή στην καρδιά
μου. Να μή μάθω τίνας είμαι πι-
δί; Να μην ξέρω τί μάνα μου. Κι'
αν είνε πεπαιγμένη να πάω επί τέ-
λους να κλάψω στόν τάφο της.

— Αυτά τα πράματα, μ' ένοιωθε.
αυτός. Μιά γυναίκα θά σέ νοιώση κι'
πάρη τόν άέρα τού άδρός, τόν
κνή έπειτα ότι θέλει.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΤΟΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ 1780

Μία δραματική, παρμένη άμέ-
σως δι' απορροήσαν να τόν κατηγο-
ρήσουν, ότι αυτός είχε δολοφονήσει
τόν ναυκλήρο και γι' αυτό έπαφε-
λούμενος τού σκότους και της έρη-
μίας βγήκε πάλι έξω και τρέχοντας
έφυγε για τό χωριό της μητέρας του.

Εκεί την ίδια μέρα πήγαν και
τόν συνέλαβαν τά όργανα της άστυ-
νομίας, τά όποια είδαν την ταυτό-
χρονη εξαφάνισι τού ναυκλήρου και την
ιδιχή του, καθώς και τά αίματα και
ύποπτεύθηκαν φυσικά αυτόν ως δολο-
φόνο. Έκτός δε αυτού στίς τσέ-
πες του βρήκαν και τό μαχαίρι
τού ναυκλήρου πού ό Τζάκ τό είχε
χρησιμοποιήσει για να άνοίξη την
πόρτα τού ξενοδοχείου.

Τά άστυνομικά όργανα έψαξαν
όλόκληρες βδομάδες να βρουν τό
πτώμα τού ναυκλήρου, άλλα δεν
κατάρθωσαν. Τά ίχνη τών αίματων
έφθαναν μέχρι της κεντρικής πλα-
τείας και εκεί έσταματούσαν.

Υπάρχει στην Άγγλία ένα πανάρ-
χαλο πατροπαράδο-
το έθιμο — στην
Άγγλία ως γνω-
στόν τά πατροπα-
ράδοτα έθιμα ισχύ-
ουν περισσότερο ά-
πό τούς νόμους —
σύμφωνα με τό ό-
ποιο κανένας δολο-
φόνος δεν μπορεί
να κρυφθή ένοχος
έφ' όσον δεν βρεθή
τό πτώμα τού δολο-
φονημένου. Σύμ-
φωνα λοιπόν με τό
έθιμο εκείνο ούτε
ό Τζάκ Τόμας μπο-
ρούσε να καταδι-
κασθή έφ' όσον δεν
είχε βρεθή τό πτώ-
μα τού ναυκλήρου.

Αλλά τήν εποχή εκείνη είχαν ση-
μειωθεί τόσες πολλές ληστείες πού ή
άρχή ήθελεν με κάθε τρόπο να πι-
ραει γρήγορα τούς εγκληματίες.
Οι έσπιοτες τούς εγκληματίες
ήταν κλειστί. Τότε ό Τζάκ θυμή-
θηκε, ότι έπάνω στο δωμάτιο είχε
ιδή τό μεγάλο ναυτικό μαχαίρι τού
συγκατοίκου του. Άνέβηκε πάλι
έπάνω πής τό μαχαίρι, άνοίξε με
αυτό την πόρτα και βγήκε στόν
δρόμο.

Έξω έκανε κρύο πολύ άλλα αυτό
δεν έμπόδιζε τόν Τζάκ να κάνει τόν
περίπατό του.

Όταν όμως έπειτα από πολλήν
ώρα ξαναγύρισε στο δωμάτιο είδε
κατάληκτος ότι ό γέρο ναυκλήρος
δεν βρισκόταν πιά εκεί. Επ' πλέον
δε τό κρεβάτι ήταν γεμάτο αίματα.
Επίσης στο πάτωμα, στόν διάδρο-
μο και στίς σκάλες ήταν άφθονες
κηλίδες αίματος.

Επ' το χ' ός
για τόν Τζάκ
και ό δήμος
επίσης τόν
είχε σημα-
τήσει και τή
ώρα της έκτε-
λέσεως, όταν
ό κατάδικος
άνέβηκε στην

αίχμη τού καναπέ, με τούς άγκώ-
νους μπροστά, με το κορμί ριγ-
μένο από τήν αγωνία της,
έκαμε τή Δόλα να συγκινηθή.

— Η πρωταγωνίστρια στεκόταν
και την έκτύπαζε. Καί σαν να την
αισθάνεται στο θέατρο άρχισε να
δοσ θυμωχόμ. Αλλά τώρα αν παν-
τρευθώ θα είμαι γυναίκα του και
θα ζω όπως θέλει αυτός. Χθές τό
βράδυ και σήμερα τό πρωί συναν-
τηθήκαμε και ήταν έλο άξιώσεις,
θέλει να μάθης αν έγνωρίσθηκα με
κανένα σέ μετάξυ.

— Πολύ φυσικά. Ένας άνθρ-
πος πού θέλει να σου βάλη στε-
φάνι.

— Καλά, άλλα δεν είνε μόνο
αυτό. Μοδ λέει πώς άμκ παντρε-
υόμμε, πρέπει να ξεχώσω το κάθε
τι. Όχι μόνο το θέατρο, άλλα και
τούς ανθρώπους πού γιόρισα.

— Αί, βέβαια. Δεν μπορεί ό
άνθρωπος να άνέχειται φίλους. Θα
πή πώς είνε τίμιος.

— Μα δεν πρόκειται μόνο για
τέτοιους φίλους. Ούτε με την Μα-
ρίκα καν δεν θέλει να βλέπωμαι.
Κι' όταν τόν είπα για εκείνη την
ιστορία πού έμεινα για την πραγ-
ματική μου μητέρα, μου είπε πώς
δλ' αυτά είν' άηδίες και να τή βγά-
λω από το μυαλό μου, ούτε να ζη-
τήσω να μάθω το μυαλό.

— Καλά σού λέει. Από τόν και-
ρό πού σου τό είπαν αυτό έγινες
άνω-κάτω. Τι να μάθης;... Τι χρε-
άζεται να τό μάθης;

— Δεν μπορώ. Αυτό το πράγμα
είνε σαν μία θυλή στην καρδιά
μου. Να μή μάθω τίνας είμαι πι-
δί; Να μην ξέρω τί μάνα μου. Κι'
αν είνε πεπαιγμένη να πάω επί τέ-
λους να κλάψω στόν τάφο της.

— Αυτά τα πράματα, μ' ένοιωθε.
αυτός. Μιά γυναίκα θά σέ νοιώση κι'
πάρη τόν άέρα τού άδρός, τόν
κνή έπειτα ότι θέλει.

— Η Βάγγα έκούνησε το κεφάλι.
τόν κάνω ότι άνδρας αυτός να
σάς είπω. Δεν είνε από εκείνους
πού ξέρουμε έμεις. Δεν είνε από
τούς συνάφι. Τό δικό μας. Μοδ φκί-
ναι πώς μ' έξαγοράζει, πώς με
καταστήρη την τιμή μου και για
νά μου δώση τή πλούτη του.

— Και τό λές μικρό αυτό; Δεν
έχω πώς σκέπτεσαι έτσι Βάγγα.
τά πώ όλα. Θέλει να φύγουμε
πό την Άθήνα.

— Καί όπως ήταν καθισμένη στην
άκρη τού καναπέ, με τούς άγκώ-
νους μπροστά, με το κορμί ριγ-
μένο από τήν αγωνία της,
έκαμε τή Δόλα να συγκινηθή.

— Η πρωταγωνίστρια στεκόταν
και την έκτύπαζε. Καί σαν να την
αισθάνεται στο θέατρο άρχισε να
δοσ θυμωχόμ. Αλλά τώρα αν παν-
τρευθώ θα είμαι γυναίκα του και
θα ζω όπως θέλει αυτός. Χθές τό
βράδυ και σήμερα τό πρωί συναν-
τηθήκαμε και ήταν έλο άξιώσεις,
θέλει να μάθης αν έγνωρίσθηκα με
κανένα σέ μετάξυ.

— Πολύ φυσικά. Ένας άνθρ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΔΕΞΙΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

— Λοιπόν, Ζανίνα, όχι και τούτη τη φορά;
— Όχι, φίλε μου...
— Πάντα λοιπόν (α λές εσύ όχι);

Η νέα γυναίκα δεν του απάντησε κι έμεινε σκεπτική για λίγες στιγμές. Ο Μισέλ Μαρσάλ, καθισμένος δίπλα της, ήταν έτοιμος να γονατίσει μπροστά στα πόδια της. Έκείνη τον κοίταζε με την άκρη του ματιού της. Ήταν νέος γεμάτος ερωτική φλόγα. Την κοίταζε με τα μεγάλα μαύρα μάτια του μέσα στα όποια ήταν ζωγραφισμένη η εικόνα της. Φαινόταν πως όλη του η ύπαρξις κρεμιότανε απ' την απάντησι που τ'αυτού έδινε εκείνη. Γι' αυτό και η Ζανίνα δεν ετόλμησε να τόν απελπίσει εντελώς και τού είπε:

— Ποιος ξέρει!...

Μόλις την άκουσε ο Μισέλ, τού ήρθε να τρελλιάξει απ' την χάρά του. Άφησε τού έκτεντικώ ύψος που είχε προηγούμενος και φώναξε:

— Α! ευχαριστώ, Ζανίνα, ευχαριστώ για τη μικρή ελπίδα που μου δίνεις. Ένωσις σου και τ'αυτούς!... Θέλω σε περιποιηθώ τόσο πολύ, α σου δείξω τόση φροντίδα, ώστε στο τέλος (α κατορθώσω να σε πελώω για την αγάπη μου και θα σε κάνω να με λυπηθής!

— Μιλάτε πειδ σιγά, σάς παρκαλλώ!

Δεν είχαν, όμως, τίποτε να πουνε πειδ κι' εσώπαξαν κι' οι δυο τους.

Από τὰ ανοιχτά στο πάγκο παρκαλλώ έμπαιναν μέσα στο μπουντουάρ της νέας και όμορφης γυναίκας η άνταύγεια του βραδυνοφωτός κι' έκανε να λάμπουν τὰ έπιπλα, η κουρτίνας και τὰ έπιπλα ακόμα. Έπικρατούσε τέτοια απόλυτη ήσυχία, ώστε θ' άκουγότανε ακόμη κι' ένα ρόδο που (α ξεφύλλιζε.

Λίγο περισσότερο αν τεντώνανε τ' αυτιά τους η Ζανίνα και ο Μισέλ θ' άκούγανε τούς άτακτους χτύπους της καρδιάς τους...

Η αλήθεια είναι πως χτυπούσαν δυνατά κι' η δυο καρδιές. Έξη μήνες τώρα ο νέος ζούσανε τρελά ερωτευμένοι με την όμορφη εκείνη χήρα. Από την πρώτη φορά που την είδε, τόν τράβηξε η ξανθή όμορφιά της, η άγνη σαν Παναχίς έκρηξις της, τού οχρό προσωπίκι της που όταν ξαφνικά κοκκίνιζε γινόταν πειδ χαριτωμένο και τὰ μάτια της πρό πάντων, ναί, τὰ μάτια έκαίαν που ήταν τόσο φωτεινά, ώστε τόν έκαναν να όνειρεθείται τόν ουρανό με τ' άστρα.

Στο Παρίσι ο Μισέλ είχε κάνει δυο μπροσέτες για να προσελκύσει τη Ζανίνα. Η λέξις της όμως, σαν χήρα, η περιωρισμένη της ζωή και η πολύ ελπιόχρονη παραμυγή της στά σαλόνια, τόν υπο-

χρέωσαν να περιορισθί μονάχα στις σιωπηλές έκδηλώσεις των ματιών και σε τίποτε άλλο.

Νά, όμως, που τώρα η τύχη εύνοούσε τόν Μισέλ. Τόν είχε προσκαλέσει στην έξοχική του βίλλα ο κ. Μερσιέ, ο θετός της εύμορφης χήρας, για να περάσουνε μαζί τού μήνα εκείνο τού κυνηγιού. Και ο Μισέλ πήγε τρεχάτος γιατί ήξερε πως η αγαπημένη του περνούσε τού καλοκαίρι της μαζί με τόν κύριο Μερσιέ.

Στην έξοχική βίλλα βρήκε περισσότερη έλευτερία και μπόρεσε να προσεγγίσει τη Ζανίνα.

Μιά μέρα της μίλησε επί τέλους

Μετά τ' δείπνο οι προσκαλεσμένοι πέρασαν στ' σαλόνι.

για τόν έρωτά του. Αυτή τόν απομακρυνε χαμογελώντας. Ο Μισέλ έπέσιμνε. Κι' εκείνο τού βραδυ, της υπέβαλλε την αγωνιώδη έρώτηση των έρωτευμένων, την έρώτησι αν τόν αγαπούσε.

Γιατί τού είχε πη όχι; Ούτε η ίδια δεν τού ήξερε. Ο Μισέλ ώστόσο της είχε άρσει άμέσως απ' την πρώτη στιγμή που τόν γνώρισε. Κι' αν τώρα στην έξοχή ο Μισέλ φορούσε πολιτικά της φαινότανε ώστόσο πως διατηρούσε ακόμη τού άρρενωπό ύψος τού στρατιώτου που τόσο την έτρελλαινε. Κι' αυτό γιατί η Ζανίνα ήθελε εκείνος με τόν όποιο (α συνόδευε για δεύτερη φορά την ζωή νάχη άπάνω που κάτι από την έκρηξις των ήρώων.

Κάτι τέτοιο είχε βέβαια, ο καημένος ο Μισέλ, όχι όμως, τόσο τέλει όσο (α θέλε. Η όμορφη χήρα γινε τόν ήρωα των όνειρών της...

— Απ' εναντίας είπ' αλπίσι.
— Ό!
— Ναί. Με συνώδευσ' ο θεός μου όταν τού παράγ...

Δεν ήτανε άεροπόρος ούτε υπήρეტσε στα τάνκς. Είχε κάνει άπλούστατα τού κατήχον του όπως όλοι οι άλλοι στόν τελευταίο πόλεμο. Μάταια τόν έπροκαλούσε η ίδια να κάνει πειδ φανταχτερό τού φωτοστέφανό του με ώρατες διηγήσεις των κατορθωμάτων του. Ο Μισέλ δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε για πόλεμο, δεν έννοούσε να μιλήσει για πόλεμο...

Γιατί, λοιπόν, να υποχωρήσει εκείνη; Ήθελε να πέσει όριστικώς στην άγκαλιά ενός ανθρώπου δυνατού, τολμηρού, κατκτητού. Κι' αφού τίποτε τέτοιο δεν έξασφάλιζε άκόμα, προτιμούσε να περι-

γείλα. Η γυναίκα, όμως, πρέπε να κάνει πάντα ότι καταλαβαίνει στο κεφάλι της. Επί τέλους δεν είχε όπωσ τού ήθελα...

— Και όμως;
— Τι να σάς πώ, μόνο που συλλογιέμαι πως (α τού βάλω άπόψε στο δείπνο, γίνονται έξω φρενών.
— Μήν τού φορέσετε τότε!
— Για να σάς πώ ο θεός μου πως τούκανα έπίτηδες έπειδή ήτανε τού γούστου του; Ήταν έκανός να κάνει καμιά μεγάλη φασαρία...

— Αχ, άς μπορούσε να γινόταν μια κατκατοχή, δεν ξέρω κι' εγώ τί, που να με γλύτωνε απ' αυτό τού φόρεμα, χωρίς να μπορέσει ο θεός μου να με κατηγόρησει σε τίποτε και μού φαίνεται πως ήμουν έκανή να...

— Νά...
Η εύμορφη χήρα έγέλασε τοχαπίνικα, προκλητικά και δεν έλεπε τίποτε άλλο. Ο Μισέλ αλάνθνηκε τότε πως άποχτούσε μια ψυχρή ήρωική τέτοια που την ήθελε η Ζανίνα...

Για την άνταύγειά που έπερίμενε ήταν άξιος για κατόρ (ώμικα ήρωικά. Και έλεπε τότε:
— Νά μείνετε εντελώς ήσυχη Ζανίνα!... Άπόψε (α σάς έλευτερώσω έγώ απ' αυτό τού άτίλιο φορεματάκι!

Τού δείπνο πέρασε ήσυχά πολύ. Μετά τού δείπνο οι προσκεκλημένοι πέρασαν στο σαλόνι όπου συζητούσαν με τόν κ. Μερσιέ όλο για κυνήγια—τόν μεγάλο πάθος του κι' ύστερα απ' τού λικέρ πήγαν στο σαλόνι. Εκείνη τη στιγμή ο Μισέλ πρόλαβε και ψιθύρισε στη Ζανίνα.

— Μή δείχτε καμμιάν έκπληξι για τίποτε! θά κρατήσω τήν υπόσχεσι μου.

Η νέα γυναίκα μοίρασε τόν καφέ κι' ένα γλυκό χαμόγελο σέ κάθε καλεσμένο. Τού φόρεμα που φορούσε την έκανε αλήθεια, πειδ χαριτωμένη. Τού φόρεμα αυτό ήταν τολμηρά ντεκολτέ, κοντό ως πάνω απ' τού σφυρά, όπως έπιδάλλεται σέ μια σεμνή χήρα κι' απ' τού πλάγια σερόνταν λίγο κομμάτι απ' τού θώρακα.

— Α! τί τρελλή τουαλέττα! έλεπε ένας στρατηγός άπόστρατος.
Η Ζανίνα υποκλίθηκε και χαμογέλασε.

— Τι εύμορφιά είναι άπόψε η δική σας; της έλεπε ένας διπλωμάτης. Αυτό τού φόρεμα είναι μαγεία!

— Λέτε;
— Σας βεδιωνώ! Δείχνει άμέσως όλο τού μεγάλο γούστο σας!

Η εύμορφη χήρα έκπληκτη για τού άπρόοπτα αυτά κομψοκίμεντα, έκοκκίνιζε από ευχαρίστησι. Έπρόφερε ένα φλιτζάνι σόν κύριο νομολογικό, που ψιθύρισε κι' έκτενος:

— Μαντεύει κανείς πως τού φόρεμά σας βγήκε από μεγάλο κα-

τάστημα. Σας κάνει κάτι γραμμές. Θά είχατε τήν καλωσύνη να δίνετε τή διεύθυνσι του στην κυρία μου;... Πειδ χαριτωμένο φόρεμα δεν είδα ποτέ μου, σάς βεδιωνώ.

Αναστατωμένη απ' τούς άλλεπάλληλους τούτους έπαίνους η Ζανίνα έριψε περαστική, μια μικτή στόν καθρέφτη. Αλήθεια, τί όμορφα της πήγαινε τού φόρεμα!

Πως την προστάζει πειδ όμορφη, πειδ όροσερή!

Η όμορφη χήρα εύτυχημένη όσο πέρνει πήγε κοντά στο Μισέλ και τούπε:

— Έναν καφέ, κύριε Μαρσάλ;

— Πολύ ευχαρίστως κυρία μου. Είχε καρφωμένα τὰ μάτια του στο πάτωμα. Έπείμενε την καττάλληλη στιγμή που η πλαγινή λωρίδα τού φορέματος θά βρισκότανε μπροστά στα πόδια του. Κι' όταν επί τέλους έγινε αυτό, την πάτησε μ' έλη τη δύναμι του.

Η Ζανίνα εκείνη τη στιγμή έκανε ένα πλάγιο βήμα. Ένα «κράχ» άκούσθηκε τότε και τού φόρεμα ξεσχίσθηκε ως τή μέση.

Η Ζανίνα πήγε να τρελλιάξει και έλεπε στο Μισέλ:

— Αδέξιε, πάει τού κινούργι μου φόρεμα! Τού φόρεμά μου που τ' αγαπούσα τόσο! Αδέξιε! Αδέξιε!

Τά έλεπε αυτά σιγνά, βέβαια, αλλά με τόσο λύσσα ώστε ο Μισέλ που δεν περίμενε τέτοια μετκαλό στις άντιλήψεις της, στάθηκε σάν σαστισμένος και πίστεψε πως ήταν άδυνατη κάθε συγνώμη εκ μέρους της.

Προσπάθησε να δικαιολογηθί, ήταν όμως, κι' εκείνος γεμάτος νεύρα, γιατί ένοιωθε πως η εύτυχία του χανότανε απ' τή δική του τήν αδεξιότητα. Είχε άκούσει τούς έπαίνους για τού κινούργι φόρεμα. Έπρεπε λοιπόν να καταλάβει πως μια γυναίκα γρήγορα αλλάζει γνώμη μπρος σε τόσο θυμάματα. Και άπομονωμένος πύρα ψιθύριζε άνάμεσα στα δόντι του:

— Αδέξιε! Αδέξιε! Αδέξιε!

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

Όταν η βασίλισσα της Δανίας έπεσκέφθη την Ίσλανδία, η όποια ως γνωστόν είναι Δανική άποικία, ένας άνώτερος υπάλληλος ανέλαβε να της δείξη τὰ αξιοθέατα μέση τού νησιού. Η βασίλισσα έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τόν ξενάγώ της, και άρχισε να τόν ρωτάει διάφορα πράγματα. Στο τέλος τόν ρώτησε και πόσα παιδιά έχει. Στην Ίσλανδική όμως γλώσσα η δανική λέξις «παιδιά», έχει την ίδια σημασία με την λέξις «άρνια», και ο δυστυχής ξενάγωγός τού όποιοι η άγνώσις της δανικής γλώσσας ήτο άεγνώστος ότι η βασίλισσα τόν ρώτησε πόσα αρνια έχει και απήντησε με όλη του την σοβαρότητα:

— Διακόσια, Μεγαλειότητι.

Διακόσια! έφώναξε έκπληκτη η βασίλισσα. Και πώς μπορείτε να τού τρέφετε;

— Ό, είναι άπλούστατο, απήντησε άτάραχος ο ξενάγωγός. Τού καλοκαίρι τὰ βγάλω στο λιβάδι και τόν χειμώνα σφάζω τὰ περισσότερα!

Μαντεύει κανείς πως τού φόρεμά σας βγήκε από μεγάλο κα-

ΕΙΚΗΜΑΤΙΑΙ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ-ΑΝΣΤΑΙ-ΑΠΟΠΟΥΤΑΙ-ΑΠΑΤΕΡΕΣ

Ο ΕΛΛΗΝ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

(ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΥΜΑΤΑ»

ΤΟΥ ΤΕΡΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΓΚΟΡΝ

Ο Ραυτόπουλος στη Ρώμη. Η έκκατάστασις των άστυφυλάκων στο δωμάτιό του. Η άδοξος έπιστροφή. Η στιγμή της συλλήψεως. Ο κλέφτης και ο πραγματικός κλέφτης. Η ανάκρισις τού Ραυτοπούλου. Η άμοιβή των άστυφυλάκων. Η κλοπή τού Μουσείου των Αθηνών. Πενταετής φυλάκισις, κλπ.

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Πως τη μπέρδεψε; Δέ ξέρω. Τη φοβήρισε; Την παρεκάλεσε; Άγνωστο! Τού βέβαιον είναι ότι την έπεισε να τού άνοιξη τού δικηρίσιμα τού Ραυτοπούλου. Εκεί έρεύνησε όλα τὰ έπιπλα και μέσα σε μια ήματιοθήκη βρήκε μια μικρή βαλίτσα που περιείχε βαρύτατα άντικείμενα, τὰ όποια έκαναν ήχο μετάλλου. Χωρίς να διατάξη έσπασε την κλειδαριά της βαλίτσας και άμέσως ξεχύθηκαν στο τραπέζι ένα σωρό παλαιά νομίσματα, άσημένια και χρυσά, που έφεραν τις προτομές των άυτοκρατόρων της Ρώμης.

Ο Ροινδόλ είχε βρή ένα μέρος τού κλειμένου ύψαυρού των αρχαιολόγων της όδου Λουδά. Τους κλέσκαμε άμέσως και τούς δυο και μπορεί κανείς να φαντασθί τη χάρά τους άμ είδαν ότι ό θησαυρός τους είχε ξαναβρεθί.

Ο κλέφτης ήταν γωρίς άλλο ο αξιέσχατος αυτός Ραυτόπουλος, ο όποιος, καθώς είχε πη, στη σπιτονοικοκυρά του βρισκόταν στη Ρώμη για να περάσει εκεί την έβδομάδα των παθών.

Τού τρεξίδι αυτό δεν άπεφάσιζε βέβαια κινούμενος από τὰ θρησκευτικά του αίσθηματά. Έπήγε άναμφιδόλως στην Ίταλία για να πουλήσει εκεί τὰ νομίσματα που είχε κλέψει. Έπειδή όμως τού μεγαλύτερο μέρος των κλοπιμαίων τού είχε αφήσει στο Παρίσι, άσφαλώς θά έγύριζε πίσω για να τὰ πάρη. Έπρεπε κατὰ συνέπειν να τόν περιμένουμε στο σπίτι του για να τόν συλλάβουμε.

Όστόσο, κατόπιν παρακλήσεως των κλαπέντων αρχαιολόγων, έστειλα στην Ίταλία δυο άστυφυλάκες για να τόν βρούν. Μά δεν κατήρθωσαν ν' άναγκάσουν τὰ ίχνη του. Σκέφτηκα λοιπόν ότι τού μόνο πράγμα που είχα να κάνω στην παρούσα περίπτωση, ήταν να νοικιάσω άμέσως τού δωμάτιό του και να εγκαταστήσω σ' αυτό δυο άστυφυλάκες, τού Μουρλέ και τού Αρπεγιάρ με την έντολή να συλλάβουν τόν κλέστη μόλις θά γύριζε στο σπίτι του.

Πέρασαν τρεις τέσσερες ημέρες κατὰ τού διάστημα των όποίων ο Μουρλέ κι' ο σύντροφός του, έμειναν εκεί τεμπελιάζοντας και παίζοντας πικέρο στο τραπέζι τού άξιοτίμου κ. Ραυτοπούλου, ο όποιος καθώς έμαθα κατόπι, έγραφε και... ποιήματα!

Τέλος ένα πρωί καθώς πλε-

νότουσαν κι' οι δυο μισόγυμνοι, άνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε ένας άνθρωπος καχεκτικός με περιβολή ταξειδιώτου.

— Πώς, φώναξε ο νεοφερμένος, δυο άνθρωποι στο σπίτι μου!...

— Κλέφτες! απάντησε ο Μουρλέ ειρωνικά, ίσως υπάρχει έδω ένας κλέφτης...

— Βγάλε γρήγορα έξω κύριοι.

— Καλά, καλά, απάντησε ο Μουρλέ, αλλά θά βρούμε όλοι μαζί!

Τη στιγμή εκείνη, ο Ραυτόπουλος (γιατί αυτός ήταν ο νεοφερμένος) χλώμιασε και έλεπε:

— Τι με θέλετε λοιπόν;

— Ακούσατε, έλεπε ο Αρπεγιάρ αφήνοντας πειδ τις άστειότητες είμαστε άστυνομικοί υπάλληλοι και σάς ζητεί ο κ. Διευθυντής της Αστυνομίας για να σάς μιλήσει.

— Νά μιλήσει σ' έμένα; Γιατί;

— Αφήστε τόν ένα άστυφύλακα ο όποιος είχε τοποθετηθεί μεταξύ αυτού και της πόρτας.

— Δεν ξέρω άκριβώς τί σάς θέλει, απάντησε ο Μουρλέ σκεπτικώς. Άκούσα όμως άριστως να μιλήσουν για κάτι μετάλλια και νομίσματα. Ίσως, φίλε μου, να κάμω κάτι κακό.

— Αφήστε τόν ένα άστυφύλακα ο όποιος είχε τοποθετηθεί μεταξύ αυτού και της πόρτας.

— Τάχόρρασα σάς Αθήνας και σάς Παύρας, στην πατρίδα μου...

Τού φέμα του ήταν πολύ ωραίο, άφω μάλιστα ήξερε πολύ καλά ότι οι κλεμένοι αρχαιολόγοι είχαν υποβάλει μήνυση. Αλλά δεν ήταν αυτό μόνο. Πρέπει να σάς όμολογήσω ότι ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος μού φάνηκε εντελώς ανόητος.

— Όχι μόνο στην υπεράσπισή του, αλλά και σε όλες του τις πράξεις φαινόταν άκαταλόγιστος.

Κατήγγο από πολύ καλή οικογένεια των Αθηνών και είχε λάβει από τούς γονείς του μια πρώτη τάξεως μόρφωση. Είχε μάλιστα και δίπλωμα νομικής. Τού περιεργό όμως είναι ότι, παρ' όλη τη μόρφωσή του και τη μανία του να κλέβη αρχαία νομίσματα, δεν είχε ούτε την παραμικρή ιδέα περί της αξίας των αρχαίων νομισμάτων, όπως θά δούμε παρακάτω.

(Ακολουθεί)

— Ακούσατε, έλεπε ο Αρπεγιάρ αφήνοντας πειδ τις άστειότητες είμαστε άστυνομικοί υπάλληλοι και σάς ζητεί ο κ. Διευθυντής της Αστυνομίας για να σάς μιλήσει.

— Νά μιλήσει σ' έμένα; Γιατί;

— Αφήστε τόν ένα άστυφύλακα ο όποιος είχε τοποθετηθεί μεταξύ αυτού και της πόρτας.

— Τάχόρρασα σάς Αθήνας και σάς Παύρας, στην πατρίδα μου...

Τού φέμα του ήταν πολύ ωραίο, άφω μάλιστα ήξερε πολύ καλά ότι οι κλεμένοι αρχαιολόγοι είχαν υποβάλει μήνυση. Αλλά δεν ήταν αυτό μόνο. Πρέπει να σάς όμολογήσω ότι ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος μού φάνηκε εντελώς ανόητος.

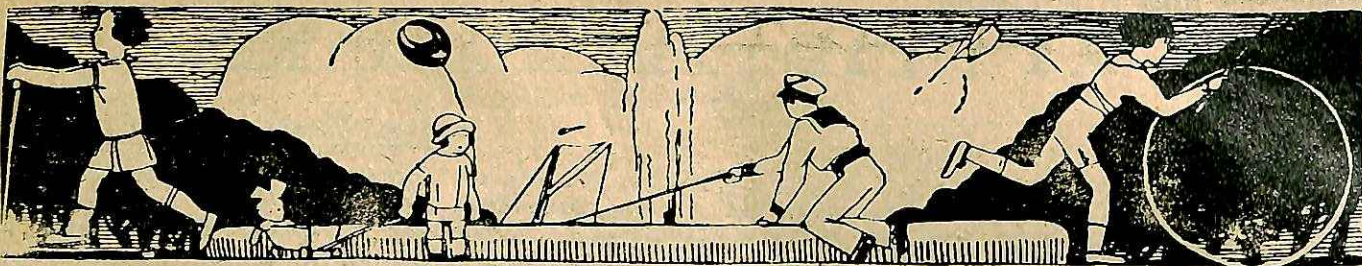
— Όχι μόνο στην υπεράσπισή του, αλλά και σε όλες του τις πράξεις φαινόταν άκαταλόγιστος.

Κατήγγο από πολύ καλή οικογένεια των Αθηνών και είχε λάβει από τούς γονείς του μια πρώτη τάξεως μόρφωση. Είχε μάλιστα και δίπλωμα νομικής. Τού περιεργό όμως είναι ότι, παρ' όλη τη μόρφωσή του και τη μανία του να κλέβη αρχαία νομίσματα, δεν είχε ούτε την παραμικρή ιδέα περί της αξίας των αρχαίων νομισμάτων, όπως θά δούμε παρακάτω.

(Ακολουθεί)

ἐπόμενον, ἀπὸ
πατάλης κυρίας.

ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Ο ΒΟΥΤΗΧΤΗΣ

Μπαλλάντα του ΣΙΛΑΕΡ

(Επί τη εύκαιρία της εορτής των Φώτων)

Σήμερα που αγιάζονται τα νερά που σε κάθε απόκοσμη άκρη, και σε κάθε μικρό μωλο, τα πλήθη των πιστών με τον παπά επί κεφαλής είχαν το σύμβολο της Χριστιανικής θρησκείας στη θάλασσα, και τα γενναία παλληκάρια του χωριού είνε έτοιμα να ριχτούν κι' αυτά στα κύματα, με το στήθος καλλόμενο από τη θεομουργό πίστι, για να πάρουν τον σταυρό, νομίζουμε ότι πρέπει να χαρίσουμε εις τους αναγνώστες μας το αριστούργημα αυτό της Γερμανικής φιλολογίας, τον «Βουτήχτη» του Σίλλερε.

Στη μπαλλάντα του αυτή ο ποιητής φαντάζεται και περιγράφει σε στίχους θαυμαστής δύναμεις και παραστασιμότητες ένα παραπλήσιο θέμα. Η περιγραφή των μαινομένων κυμάτων και του γενναίου δύνατον θυμίου παρα πολύ, τη σημερινή γιορτή μας της καυτοσύνης του Τιμίου Σταυρού. Στο Γερμανικό πρωτότυπο το ποίημα αυτό είνε απεριόριστου τέχνης. Ο ρυθμός και η λέξις απεικονίζουν θαυμάσια τον όρχο και τη φοβερή βοή των κυμάτων.

— Ποιος από όλους τους ιππότες μου, θα τολμήσει να πέσει μέσα στη θάλασσα; Στά βάθη της ρίχνω αυτό το χρυσό ποτήρι και όποιος μου το φέρει πίσω (α)τό πάρη βραβεύω του.

Αυτά είπε ο άρχοντας προχωρώντας στην άκρη του απότομου γκρεμού, έριξε το χρυσό ποτήρι μέσα στη δίνη των κυμάτων που λυσσομανούσαν. Και φώναξε πάλι:

— Ποιος είνε ο γενναίος, που θα πέσει στη θάλασσα! Όλοι σιωπάλουν άνδρες και παιδιά. Τα κύματα χτυπάνε τους βράχους με μανία.

— Ποιος θέλει να κερδίσει ένα τέτοιο βραβείο; Ξαναέπε.

Κι' ο άρχοντας φώναξε άλλη μια φορά.

— Δεν θέλει, λοιπόν, κανείς, να πέσει μέσα στα κύματα; Τότε μέσα από τη δειλή συνοδεία των ευγενών, ένας άρατος, ιππότης προχωρεί προς τη απότομη άκρη. Πεταίνει τον μανδύα και το έφιππο του Τό ευγενικό και γενναίο πρόσωπό του θαμπώνει όλο τον κόσμο.

Προχωρεί ως την πιο εξωτερική άκρη του βράχου και κυττάζει κάτω την δίνη που ματαίωται. Η θάλασσα, σαν τη Σκύλλα την άχαριστη, φερνάει τα νερά που είχε πριν ρου-

φίξει, και από τον μαύρο το βυθό της, όρμουν τα κύματα και ούρλιαζουν άγρια. Βροντούν και βράζουν και ροχθούν, σφυρίζουν ό πως όταν ή φωτιά σμίγει με το νερό. Ο άρρος τους φτάνει στον ούρανο επάνω. Και τ' ένα κύμα άγρια σπρώχνει το άλλο, σαν να γεννιόσε η θάλασσα, μια άλλη θάλασσα. Για μια στιγμή κοπάει η βίαιη όρμη των και ένα στόμα μαύρου θαλάσσιου ανοίγεται μέσα από τον κατάλευκο άφρο. Το βράχο χάσκει και στο σκοτάδι της δίνης χάνονται τα κύματα. Πριν όμως εξορμήσουν και πάλι, ο νύξ ιππότης κάνει το σκυρό του και ρίχνεται μέσα στη δίνη. Και το άπληστο το στόμα της, καταπίνει τον τοιμηρό τον δούη!

Όλοι γύρω βράζουν κρυγής τρόμου: «Πά-

ει, χάθηκε το παιδί!» Τα μνησμενικά κύματα όρμουν και πάλιν και όρντον και άφρίζουν. «Ο άρχοντα! Κι' όλοι τους λησάν ούς της χώρας σου αν έδινες, πάλι τρελλός (α) ήτανε εκείνος, που θα έλεφετε στα φρικαλέα αυτά βάθη, των όποιων τα μυστήρια δεν είνε δυνατό να φαντασθή ή ανθρώπινη ψυχή! Πόσα καράδια δεν κατά-

ψυχή! Πόσα καράδια δεν κατάψυχε, σε μια στιγμή, ο φρικώδης αυτός ρουφιχτήρας! Και πόσα κατάρτι και καρίνες και συντρίμματα δεν εξέθρσε ο άχόρτης πύθμενας του! Και τα κύματα βράζουν και ούρλιαζουν και βροντούν και σφυρίζουν, σαν φωτιά που σμίγει με νερό. Και το άφριμένο ρέμα ξεχύνεται συγκράτητο από τον μαύρο τον βυθό.

Όλα νά! Μέσα στο μαύρο σκοτάδι διακρίνεται κάτι λευκό, σαν να είνε φτερά από κύκνο... Είν' εκείνος! Τα χέρια του σχίζονται με μεγάλο κόπο τα κύματα, αλλά κατορθώνει και βγαίνει στον άφρο! Έβγήκε από τα φρικώδη βάθη. Παληιάζει στην άκρη κρατώντας ύψηλά το χρυσό ποτήρι.

Αναπνέει βραδεία, ενώ το πλήθος τον χαιρετάει με κραυγές χαράς, με κραυγές θριάμβου!

— Σώθηκε! φωνάζουν όλοι. Ζή το παλληκάρη! Δεν το χάσκει ο μαύρος Άδης!

Τον πηγαίνουν θριαμβευτικά στον άρχοντα. Αυτός φωνάζει τη βσιλοπούλα και εκείνη πηγαίνει και τον κερνάει, τον γενναίο ιππότη, γλυκό κρασί μέσα στο χρυσό ποτήρι που έκέρδισε.

— Νά εγώ, ο άρχοντάς μας! φωνάζουν όλοι και χαιρούν γλυτά ζουν άπάνω στο χρυσό φως του ήλιου. Είνε φρικτά τα σκοτάδια των μαύρων βυθών της θάλασσας. Όχι! Ο Θεός δεν θέλει να μάθουν οι άνθρωποι, τί κρύβεται κάτω εκεί, σε φρικαλέα βάθη.

— Μόλις έπειτα, με κατίπτε φοροσύνη και ένα όρμητικό ρεύμα, ξεχύθηκε άμέσως, από μια μαύρη τρύπα του βράχου. Μεσα στην παραβία και αλλού τον δεινό τον σπρόδιλο, παρ'όλο που άφινόμει. Δεν κο-

λμπάω. Η στιγμή είνε θανάσιμη. Όλα είνε έτοιμα να πέσει πάλι.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

— Όχι, πιά κ'όν... Δέ βλέπεις πόσο είνε κουρασμένος; Αλλά ή γλυκιά κόρη του άρχοντα, άκουσε αυτά τα λόγια, έπεσε στα πόδια του.

ΣΙΛΑΕΡ

ΤΙ ΜΗΧΑΝΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Ο ένοχλητικός σκύλος του γείτονος. Μια μυστηριώδης εισβολή μυστηριώδης. Ένας παράδοξος τρόπος εκδίκης. Ο γείτονας που έχασε τη δική και ή μυστηριώδης δυσωδία του σπιτιού του αντιδικού. Το τηγάνι με τα αναμμένα κάρβουνα. Αντί για άρωμα καλλιέργεια τυφοειδούς.

Ένας γιατρός στο Λήντες της Αγίας έμενε σε μια όμορφη βίλλα και είχε ως σύντροφο ένα πελώριο σκύλο, ο οποίος εγαύγιζε νύχτα και μέρα και δεν άφηνε τον κύριο Φίλντινγκ, έναν φυσιοδίφη γείτονα του γιατρού, να ήσυχάζει. Ο Φίλντινγκ παρενοχλή επανειλημμένως αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα, στον γιατρό. Στο τέλος τον κατήγγειλε, αλλά και πάλιν χωρίς επιτυχία, γιατί ο γιατρός είπε ότι το σπίτι του είνε πολύ απόμειρο και ότι είχε ανάγκη από ένα σκύλο για να τον φυλάει.

Δεν μπορούσε δά να ξεμαθή τον σκύλο του να γανγίλει δερνόντας τον γιατί ένας σκύλος που δεν γανγίλει είνε έντελως άχρηστος. Έτσι λοιπόν ή μήνισις του Φίλντινγκ έμεινε χωρίς αποτέλεσμα. Μια βδομάδα όμως αργότερα οι διηγήσεις του γιατρού άντελφησαν ότι όλες οι κάμαρες του σπιτιού είχαν γεμίσει ξαφνικά από ολόκληρους λεγόμενους μυστηριώδους. Κανείς δέ μπορούσε να ανακαλύψει από πού είχαν έρθει τα μυστηριώδη.

Όλα τα φάρμακα και όλα τα μέσα που έβαλε εις ένεργειαν ο γιατρός, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Απειναντίας τα μυστηριώδη έγίνοντο καθε μέρα πολυπληθέστερα, οι κάτοικοι του σπιτιού βρισκόνταν σε απελπισία γιατί ήταν αδύνατον να κάνουν τίποτα εναντίον τους. Ο γιατρός είχε αποφασίσει πιά να άδειάσει το σπίτι όταν ένα βράδυ έκανε μια εκπληκτική ανακάλυψη. Επειδή είχε ξεχάσει την πόρτα του περιβολίου του άνοιξε την κατέβηκε για να την κλείσει. Μόλις όμως βρέθηκε στο κάτω πάτωμα άκουσε έναν παράξενο θόρυβο. Προχώρησε προς το μέρος απ' όπου άκούγονταν ο θόρυβος και προς μεγάλην του εκπλήξιν βρέθηκε αντιμέτωπος προς τον αγαπητό τον γείτονα Φίλντινγκ ο οποίος ετοιμαζόταν να άδειάσει ένα ολόκληρο σακί με μυστηριώδη στο άνοιγο παράθυρο της αποθήκης. Έτσι έξηγήθηκε το μυστήριο και τώρα ήταν ή σειρά του γιατρού να καταγγείλει τον γείτονα του. Κατά την δίκη λοιπόν που έγινε άπδεικνύθη ότι ο Φίλντινγκ επί ένα ολόκληρο μήνα πηγαίναε κάθε βράδυ τακτικά και άδειαζε ένα ή και περισσότερα σακιά με μυστηριώδη στο σπίτι του γείτονα του.

Κατεδικασθή σε μεγάλο χρηματικό πρόστιμο το όποιον έπληρωσε εύχαριστήμενος γιατί είχε εκδικηθή άνοκα.

Μια άλλη όμως έγκληματική εκδίκηση, έφθασε ένας Άγγλος χημικός ονοματι Νιούμαν. Ο χημικός αυτός είχε άσφαλισθή με μια νέα, άίφνης, χωρίς καμιά άσφαρη ή μυστήριον διακρίσει τον άσφαλιστή και σε ένα μήνα παντρεύτηκε με έναν νεαρό άρχοντα.

Ο χημικός δεν έδειξε πόσο τον έτρεψε ή άπιστία της άσφαλιστικής εταιρείας, αλλά βυσσοδομούσε εκδίκηση εναντίον του.

Δεκατέσσαρες μήνες μετά το γάμο των το νεαρό έλεγος έλαβε διά του ταχυδρομείου ένα πακέτο που περιείχε ένα φυαλίδιο με την έτικετα ενός γνωστού άρώματος. Το μπουκαλάκι όμως δεν περιείχε μυρωδιά αλλά απλυστάτα βακίλλους τυφοειδούς πυ-

Ο οικοδεσπότης έφερε κτίστας και μαραγκούς, τους έβαλε να βγάλουν τα πατώματα, να άνοίξουν τους τοίχους για να βρουν την αίτια της άνεξήγητης αυτής δυσωδίας.

Οι κτίσται είχαν άρχίσει να εργάζονται στο κελλάρι όπου έμεινε δυσωδία από όλες τις άλλες κάμαρες. Ο οικοδεσπότης μάλιστα τους έδινε άφθονο κρασί για να τους κάνη να εογάζωνται με μεγαλύτερη όρεξη. Ένας λοιπόν από αυτούς είχε φαίνεται παραπιή και τον πήρε για λίγη ώρα μέσα στο κελλάρι. Οι άλλοι όμως έργαζονταν τον έδεχσαν και τον έκλειδωσαν μέσα. Όταν ο εργάτης έξυπνησε ήταν πιά βαθεία νύχτα και έπειδή ντόα-πνε να χτυπήσει για να του άνοίξουν άπεφάσισε να κοιμηθή εκεί. Έρπασε λοιπόν ένα πρόχειρο κρεβάτι και έξαπλώθηκε. Μόλις όμως είχε άποκοιμηθή έξυπνησε από ένα έλαφρό θόρυβο.

Ανασηκώθηκε και είδε ότι από τον τοίχο που γειτόνευε με το διπλανό σπίτι εισχώρουσε μια φωτεινή ακτίς, ύστερα είδε να παραμερίζουν από τον τοίχο μερικές πέτρες και να βγαίνει ένα χέρι το όποιο άδειαζε μέσα στην άποθήκη ένα τηγάνι με αναμμένα κάρβουνα. Έπειτα το ίδιο χέρι έρρεε μέσα απ' το τοίχο πολλά κομμάτια από μια ουσία επάνω στα κάρβουνα, και εϋθύς ή κάμαρα έληχε από μια άποληνχτική μυρωδιά. Η δυσωδία ήταν τόσο δυνατή πιά ο δυστυχισμένος εργάτης άρχισε να χτυπά την πόρτα, σαν τρελλός. Τα κτυπήματα του έξυπνησαν όχι μόνον το ύπνερτικο προσωπικό αλλά και τον ίδιο τον ιδιοκτήτη του σπιτιού ο οποίος έτρεξε και είδε κι' αυτός με τα μάτια του από πού προήρχετο ή μυρωδιά εκείνη. Ο έκδικητικός γείτονας είχε άνοίξει μια τρύπα στον τοίχο και απ' αυτήν περνούσε το τηγάνι με τα αναμμένα κάρβουνα επάνω στα όποια έρριχνε μεγάλα κομμάτια από Asa h o u s e μια δυσωδιστική χημική ουσία της οποίας οι άναθυμιάσμαι έγερμασαν όλο το σπίτι. Κι' αυτός έπιασε κατεδικασθή σε μεγάλο χρηματικό πρόστιμο το όποιον έπληρωσε εύχαριστήμενος γιατί είχε εκδικηθή άνοκα.

Μια άλλη όμως έγκληματική εκδίκηση, έφθασε ένας Άγγλος χημικός ονοματι Νιούμαν. Ο χημικός αυτός είχε άσφαλισθή με μια νέα, άίφνης, χωρίς καμιά άσφαρη ή μυστήριον διακρίσει τον άσφαλιστή και σε ένα μήνα παντρεύτηκε με έναν νεαρό άρχοντα.

Ο χημικός δεν έδειξε πόσο τον έτρεψε ή άπιστία της άσφαλιστικής εταιρείας, αλλά βυσσοδομούσε εκδίκηση εναντίον του.

Δεκατέσσαρες μήνες μετά το γάμο των το νεαρό έλεγος έλαβε διά του ταχυδρομείου ένα πακέτο που περιείχε ένα φυαλίδιο με την έτικετα ενός γνωστού άρώματος. Το μπουκαλάκι όμως δεν περιείχε μυρωδιά αλλά απλυστάτα βακίλλους τυφοειδούς πυ-

Ο οικοδεσπότης έφερε κτίστας και μαραγκούς, τους έβαλε να βγάλουν τα πατώματα, να άνοίξουν τους τοίχους για να βρουν την αίτια της άνεξήγητης αυτής δυσωδίας.

Οι κτίσται είχαν άρχίσει να εργάζονται στο κελλάρι όπου έμεινε δυσωδία από όλες τις άλλες κάμαρες. Ο οικοδεσπότης μάλιστα τους έδινε άφθονο κρασί για να τους κάνη να εογάζωνται με μεγαλύτερη όρεξη. Ένας λοιπόν από αυτούς είχε φαίνεται παραπιή και τον πήρε για λίγη ώρα μέσα στο κελλάρι. Οι άλλοι όμως έργαζονταν τον έδεχσαν και τον έκλειδωσαν μέσα. Όταν ο εργάτης έξυπνησε ήταν πιά βαθεία νύχτα και έπειδή ντόα-πνε να χτυπήσει για να του άνοίξουν άπεφάσισε να κοιμηθή εκεί. Έρπασε λοιπόν ένα πρόχειρο κρεβάτι και έξαπλώθηκε. Μόλις όμως είχε άποκοιμηθή έξυπνησε από ένα έλαφρό θόρυβο.

Ανασηκώθηκε και είδε ότι από τον τοίχο που γειτόνευε με το διπλανό σπίτι εισχώρουσε μια φωτεινή ακτίς, ύστερα είδε να παραμερίζουν από τον τοίχο μερικές πέτρες και να βγαίνει ένα χέρι το όποιο άδειαζε μέσα στην άποθήκη ένα τηγάνι με αναμμένα κάρβουνα. Έπειτα το ίδιο χέρι έρρεε μέσα απ' το τοίχο πολλά κομμάτια από μια ουσία επάνω στα κάρβουνα, και εϋθύς ή κάμαρα έληχε από μια άποληνχτική μυρωδιά. Η δυσωδία ήταν τόσο δυνατή πιά ο δυστυχισμένος εργάτης άρχισε να χτυπά την πόρτα, σαν τρελλός. Τα κτυπήματα του έξυπνησαν όχι μόνον το ύπνερτικο προσωπικό αλλά και τον ίδιο τον ιδιοκτήτη του σπιτιού ο οποίος έτρεξε και είδε κι' αυτός με τα μάτια του από πού προήρχετο ή μυρωδιά εκείνη. Ο έκδικητικός γείτονας είχε άνοίξει μια τρύπα στον τοίχο και απ' αυτήν περνούσε το τηγάνι με τα αναμμένα κάρβουνα επάνω στα όποια έρριχνε μεγάλα κομμάτια από Asa h o u s e μια δυσωδιστική χημική ουσία της οποίας οι άναθυμιάσμαι έγερμασαν όλο το σπίτι. Κι' αυτός έπιασε κατεδικασθή σε μεγάλο χρηματικό πρόστιμο το όποιον έπληρωσε εύχαριστήμενος γιατί είχε εκδικηθή άνοκα.

ΙΑΤΡΙΚΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Ο Ρώσος πρόσφυξ Κασσάτκιν. Πόνος στο στομάχι και στο ήπαρ, νευρασθένεια, κουφάμαρ, άπνιες, λπ. Ο μάγος γιατρός του Κιργκίστας. Εικοσιπέντε μέρες νηστείας. Η άπρόοπτος θεραπεία, κλπ.

Η συνεχής νηστεία χρησιμοποείται από καιρό τώρα και με μεγάλη επιτυχία ως μέσον θεραπείας από πολλούς μεγάλους επισημους.

Τελευταία όμως στο Μαρδούργο της Αυστρίας κάποιος νεαρός Ρώσος πρόσφυξ άσθενής, ονοματι Κασσάτκιν, υπεβλήθη μόνος του σε έκουσία νηστεία, χωρίς να ρωτήση κανέναν γιατρό.

Ο Κασσάτκιν από πολλών καιρόν ένοιωθε δυνατές ένοχλήσεις στην καρδιά και στο στήθος, ή όποιες έπί πλέον είχαν γίνει ά-φορμη να προσδλήθη από όξυτάτη νευρασθένεια. Είχε άποτανθή σε διαφόρους και διαχίμους γιατρούς και είχε υποβλήθη, σύμφωνα με τις υποδείξεις των, σε διάφορα μέσα θεραπείας. Έν τούτοις παρ'όλα αυτά όχι μόνον δεν εί-χε θεραπευθή αλλά ούτε την παρκαμνότερη βελτίωση δεν έδλεπε.

Σαν να μη του έφθαναν όμως, όλα αυτά, πρό ολίγων μηνών ο Κασσάτκιν κουράθηκε και άρχισε να βραχνιάζεται από συνεχείς άπνιες. Ήταν άπελπισμένος και δεν ήξερε τί να κάνη.

Για την καλή του τύχη όμως, τελευταίως έτυχε να διαβάση ένα βιβλίο κάποιου Ρώσου γιατρού ο οποίος συνστά σ' αυτό την νηστεία ως μέσον θεραπείας όποιων άρρώστιας. Συγχρόνως ο νεαρός ρώσος πρόσφυξ θυμήτην, ότι κατά την διάρκεια του τελευταίου έμφυλου πολέμου σ'εναν Ρωσία, ενώ βρισκόταν μισ-τι με έγκλημα των άντιπολεσέδικων στρατευμάτων στις στέπες της Κιργκίστας είχε έδω έναν από τους πρωτόγονους μάγους γιατρούς που έβραβευσ τους φθισικούς με την άπολύτη νηστεία.

Αληθινή με μια μέθοδο έντελως άντίθετη με τον ύπνερτικό που έπεριελάει ή νηστεία θεραπευτική. Οι άρρωστοι του παρκαδόξου εκείνου έμπειρικού δόλο; Δανείσε το.

Θέλεις να χάσεις ένα φίλο σου; Δανείσε τον λεπτά.

Ποίν κάτσης να γράφης τίποτα, συλλογίσου τί ώρατο που είνε το άσπρο χαρτί.

Έκείνος που έχει σιγάρι, μπορεί εύκολα να βρή κάποιον να του δανείση άλεύρι.

Θέλεις να χάσεις ένα φίλο σου; Δανείσε τον λεπτά.

Ποίν κάτσης να γράφης τίποτα, συλλογίσου τί ώρατο που είνε το άσπρο χαρτί.

Έκείνος που έχει σιγάρι, μπορεί εύκολα να βρή κάποιον να του δανείση άλεύρι.

γιατρού έμεναν άρκετες δομάδες έντελως νηστικοί πίνοντας μόνον δροσερό νερό. Έπειτα από άρκετες δομάδες θεραπευόντωνσαν τελείως και τότε άρχίζαν να τρώνε στην άρχή λίγο-λίγο και μόνον γαλα φοράς.

Την μέθοδο εκείνη θυμήθηκε ο Κασσάτκιν διαβάοντας το βιβλίο του συμπατριώτου του γιατρού και άπεφάσισε να την εφαρμόση.

Πράγματι δέ από της 9ης Νοεμβρίου δεν έδαλε πιά τροφή στο στόμα του. Τις πρώτες έξη ημέρες έπινε μόνον μια λύτρα νερό την ημέρα. Έπειτα άρχισε να πίνη μόνον μικρά κύπελα τσαγιού και τίλιο, χωρίς ζάχαρη έννοείται.

Η νηστεία του αυτή έκράτησε εικοσιπέντε δι-άστημα αυτό εξακολούησε εργαζόμενος τακτικώτατα στην έκτακτη της όπλοης είνε υπάλληλος. Μόνο την τελευταία δο-

μάδα άρχισε να αίσθάνεται τους νυγμούς της πείνας και κατέβαλε υπερανθρώπινες προσπάθειες για να συκρατηθή. Έπειτα από 25 ημέρες άρχισε να τρώη σιγά-σιγά. Η νηστεία αυτή τον έκανε να χάση 13 κιλά από το βάρος του σώματός του.

Πρό της νηστείας έξυγίξε 72 κιλά και μετά την νηστεία μόνον 59.

Αλλά έπως δεδιστο ο ίδιος και όποιος φτάνει από την εδίαθεσία του είνε παρ'όλο που καλή στην ύγεια του. Το φαίνεται, λέει, ότι έχει ξεκαθαρίσει κατά 20 χρόνια. Δεν ύποφέρει πιά από άπνιες. Ακούει πολύ καλά και δεν αίσθάνεται πιά πόνοους στην περιοχή της καρδιάς και του ήπατος.

— Όταν είνεσαι θυμωμένος να μη κάθισαι ποτέ να γράφης επιστολή.

— Θέλεις να χάσεις ένα φίλο σου; Δανείσε τον λεπτά.

Ποίν κάτσης να γράφης τίποτα, συλλογίσου τί ώρατο που είνε το άσπρο χαρτί.

Έκείνος που έχει σιγάρι, μπορεί εύκολα να βρή κάποιον να του δανείση άλεύρι.

Θέλεις να χάσεις ένα φίλο σου; Δανείσε τον λεπτά.

Ποίν κάτσης να γράφης τίποτα, συλλογίσου τί ώρατο που είνε το άσπρο χαρτί.

Έκείνος που έχει σιγάρι, μπορεί εύκολα να βρή κάποιον να του δανείση άλεύρι.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Όταν είνεσαι θυμωμένος να μη κάθισαι ποτέ να γράφης επιστολή.

— Θέλεις να χάσεις ένα φίλο σου; Δανείσε τον λεπτά.

Ποίν κάτσης να γράφης τίποτα, συλλογίσου τί ώρατο που είνε το άσπρο χαρτί.

Έκείνος που έχει σιγάρι, μπορεί εύκολα να βρή κάποιον να του δανείση άλεύρι.

Θέλεις να χάσεις ένα φίλο σου; Δανείσε τον λεπτά.

Ἐξομολόγησις μιᾶς μεγάλης ἡθοποιου

ἀσ μάθη δι' ἡ βέλτα πολὺ παρὰ
πολὺ νὰ τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά
μου καὶ ἀς ἐβῇ νὰ μὲ βρῇ, καὶ ἀ-
περάστῃ κ' ἐὺθεῖαν μέσ' στὸ
κράτειρόν μου.

Καὶ ἂν τυχὸν ὁ θυρωρὸς τοῦ
καίτρου τοῦ φέρῃ δυσκολίες γιὰ
τὸν ἀνάφιόν νὰ περάσῃ, τὸν ἐ-
ξουσιοδοτῶ νὰ τοῦ πῇ :

— Ἀναγκρεῖλατε στὴν δεσπο-
νίδα Ἄντλιαρ ὅτι εἶνε καὶ τῶ
πρώτῃ της ἀγάπῃ.

MIMH A'Y'AMEP

Δαθρέμποροι ἐρασιτέχναι καὶ λαθρέμποροι ἐξ ἐπαγγέλματος. Οἱ λαθρέμποροι ἄλλοτε καὶ τώρα. Τὸ κρύψιμο τῶν λαθραίων κάτω ἀπ' τὸν πάτο τοῦ μπαούλου ἢ στὶς μυστικὰς θήκας τῶν παπουτσιῶν. Ὁ καλύτερος λαθρέμπορος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν χτυπάει στὸ μάτι. Ἡ γυναικὲς καὶ τὰ λαθρεμπόριο. Καὶ ἕνας ἀκούσιος λαθρέμπορος.

ἔνα
 ρού-
 φος
 ἀ-
 λ-
 ο-
 π-
 ρεση
 κά-
 ν-
 ούς

σουν ἢ θὰ τοὺς ποῖν μὲ νάξ, μὲ
 γλῦκνυτορο χαμόγελο στὸ στόμα
 *Καινουργία; Φυσικά καμμιὰ κυ-
 τοῦ κόσμου δὲν φέρει παλὰ προ-
 ματα.

Φυσικά καὶ ἡ γυναίκα ὅταν θ-
 νά πῇ τὴν λαθρόμπορο πολεμι-
 ἔξη καὶ καὶ, γερά νεῦρα καὶ
 ικανότητα νὰ παίρνῃ ἀμέσως ἀπο-

Φορέματα από... πάγο.

Στήν Μπιέλλα της Ιταλίας
πρόχρησε ένα βράδυ προ ήμεραν
άποιας γέρος πο φοροδς φο-
ρέματα από... πάγο. Ό γέρος α-
δός όνοματι Στέφανο Φατίο, 76
τών, κα παλαιός στρατιωτικός
Ινε γνωστός στήν περιφέρεια γιά
ς παραξενιές του. Ένα βράδυ

— Καὶ ἡ πιδέρωτευμένη γυναίκα ἔχει πάντα ἕναν καινούργιο ἔρωτα στὸ δρόμο τῆς κηδεύειας τῆς Arsène Houssaye

Τότε ἡ μάγνα τέτοια ἀπόκριση
τοὺς ἔδωκε :

— Μωρέ, ἂς ζήσῃ τὸ παιδί μου
ἂς γίνῃ καὶ παπᾶς !

Χῆ και τέλος και θά τους άποσβολ
σουν ἡ θά τους πουν με νάσι, με
γλυκύτου χαμόγέλο στο στόμα
«Καινούργια; Φυσικά καμμά κι
του κόσμου δέν φέρει παλιά προ
ματα.
Φυσικά και ἡ γυναίκα όταν θ
νo κάνει τῆ λαιβοπόρο ποτέ
έχει ψυχραιμία, γερά νεύρα και
ικανότητα νά παίρνει άμέσως άπο

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Γιατί ήταν φώτος, το ζώο, σάν
γάλαμα της ίδιας της νεότητας. Με τί
μαρτυρία ο Μαρσέλ Πορτόν είχε με-
ταφέρει στη «Αθηναίων» κερφό; Ποῦ
είχε βρεθῇ αὐτὴ τὴν ἐκθαμβωτικὴ
ὁμορφιά; Ἐν τούτοις ὅμως ἀν-
τιγόνο τοῦ φίλου του εἶχε γίνει κο-
ψώτατος, κατὰ βάθος εἶχε μείνει ἐνα-
ζωτο καὶ τίποτε περισσότερο. Δὲν
χρημαζόνταν μεγάλους κόπους γιὰ τὴν
ἀντιληφθῆ κανεὶς τὴν ἡλιθιότητα

του. Χαζάνιζε σε κάθε λέξη κι' έλεγε κάτι άνοστα άστεία...

Σε μία άνοησία του μεγαλύτερη από τις άλλες, ο Νταρνέ κούτταζε προς το μέρος της κ. Άρανσύ σά νά-θελε νά την επικαλεσθή ως μάρτυρα της ήλιθιότητας του επισκέπτου του, αλλά τά μάτια της δέ συναντήθηκαν με τά δικά του. 'Η κ. Άρανσύ, μαγεμένη από την όμορφιά του νέου, τον εκύτταζε με φανερό θαυμασμό.

Κι' είχε μία τέτοια αλλόκοτη έκφραση καθώς τον εκύτταζε, ώστε ο ζωγράφος παρά λίγο νά πέσει κάτω από την έκπληξή του. 'Αλλά δεν άργησε νά καταλάβη την τραγική αλήθεια, την αλήθεια που τον έσκότωνε...

Εβάνταψε άμέσως τη μυστηριώδη σενενοήση των δύο αυτών πλασμάτων και την άμοιβαία έλξη της άδύνατης νεότητας.

Ήταν πραγματικά ήλιθιος ο Μαρσέλ Πορτόν που καθισμένος στο γιτάνι άπαντούσε τόσο άνόητα στις έρωτήσεις του ζωγράφου, αλλά πρό παντός ήταν νέος κι' ώραιος κι' αυτή ή διπλή γοητεία του είχε κινήσει την προσοχή και το ενδιαφέρον της κ. Άρανσύ. 'Ενώ αυτός, ο Νταρνέ, κι' όταν άκόμα έκανε την κ. Άρανσύ νά πιστεύη τον έρωτά του, κι' όταν άκόμα κατανικούσε την αντίστασή της και την κοкетταρία της, ποτέ δεν είχε διακρίνει αυτό το βλέμμα της συγκινήσεως και του πόθου που έβλεπε τώρα ολοφάνερα στά μάτια της.

Κι' άξαφνα ο φτωχός έλαβε συναισθηση της ήλικίας του και της τραγικής του πτώσεως κι' ένοιωσε ένα είδος ντροπής μαζί μ' ένα αίσθημα όργης και θλίψεως.

Γι' αυτό λοιπόν ο Νταρνέ δεν έτελείωσε το πορτραίτο της κ. Άρανσύ και γι' αυτό άκείνο ήταν το τελευταίο γυναικείο πορτραίτο που ζωγράφιζε. Αυτή ήταν ή ιστορία που μού διηγήθηκε ο φίλος μου και σάς την είπα κι' έγώ.

Αυτό-τρείς μέρες ύστερα απ' αυτή τη σκηνή ή κ. Άρανσύ δεν ξαναπήγε στο άτελιέ του ζωγράφου με διάφορες προφάσεις.

Ο Νταρνέ όμως έφύλαξε την εικόμη της κι' ενώ μού την έδειχνε τά μύτια του είχαν γεμίσει από δάκρυα... 'Υπάρχουν τόσοι άνθρωποι που τους στοιχίζουν τά γεράτια...

Κι' ο δούξ ντε Λαρέν, ανάμεσα από τον καπνό του τσιγάρου του εκύτταζε στον τοίχο μελαγχολικά το Λαρέν που στο βάθος του κάδρου του φαινόταν πως άφηφούσε είρωνικά τά χτυπήματα του χρόνου...

HENRI DE REGNIER

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΑΓΓΑΡΟΥ

Κάποιος, στο χωριό Στενό της Μκιντινείας, είδε όλι τά ζώα του νλ του ψοφούν ένα ένα. Κκι κκ-τενιησε δυστυχής, άφου δεν είχε πιά λερσά ν' αγοράση άλλλ. 'Ο-σπου, μιά μέρα, του ψήφησε κι' ο γέρο γαϊδάρκος που του είχε απομείνει. 'Ο φτωχός ο χωριάτης ή-την άπρηρηόρητος κι' έχυνε μκ-ρη δάκρυα.

— Βρέ 'Οχλάση, τί κλκς κκ-μνε; πήγε τότε κκι του είπε κκποιος γείτονας του. 'Εχει ο 'Θεός!

— Μωρε κι νά έχη ο 'Θεός! ά-ποκρίθηκε ο 'Οχλάσης. Μήπως ή-την γυνίκα νά πάρω άλλη. Δι-κόςκι γρόσκι έχει ο γαϊδάρκος μου! Που νά τάρω νά πάρω άλλος!

ΠΡΟ ΤΟΥ ΙΚΡΙΩΜΑΤΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

— Είνε μοιραϊόν άραγε ν' άνέβω; ...»

‘Ο διδάσμος ήθοποιός Μπορντιέ συνελήφθη στα 1789 κατηγορούμενος επί παρακινήσει εις επανάστα-σιν, εδικάσθη και κατεδικάσθη σε θάνατο. Σ' όλη τη διάρκεια της δί-κης του, ή ψυχραιμία του και ή ά-πάθειά του είχαν προκαλέσει τον θαυμασμό των δικαστών του. ‘Όταν δέ έφθασεν ή ώρα της θανατικής του εκτελέσεως, έδωκεν ένα ύστα-το και καταλληλικό δείγμα της με-γάλης του ψυχραιμίας: Λίγον και-ρό προ της συλλήψεώς του, έπαιζε με θριαμβευτική επιτυχία κάποια κωμωδία της εποχής, τιλοφορουμέ-νη ‘Ο πρίγκιψ καπνοδοχοκαθαρι-στής». Σε μία από τις πλέον επι-τυχείς σκηνές της κωμωδίας αυ-τής, ο Μπορντιέ στεκόταν μπρος σε μιá σκάλα και με κω-μικότατο ύφος έλεγε: «Είνε μοιραϊόν άραγε νάνέβω; ή νά μην άνέβω; ...». Την φρά-σιν αυτήν την έλεγε τόσο άστεία, ώστε το κοινόν ξεπασε σε παταγώδη χειροκρο-τήματα. ‘Όταν λοιπόν ώδηγήθη στο ικρίω-μα, ο Μπορντιέ, προ-τού άνέβη στη σκάλα, σιαμάτισε και με το ίδιο κωμικó ύφος που έπαιζε στο θέατρο, όταν έπαιζε την άνω-τέρω σκηνή είπε χιμογελώντα: «Είνε μοιραϊόν άραγε νάνέβω; ή νά μην άνέβω; ...»

— ‘Αλλοίμονο... Ήταν μοιραίο νά-νέβη... Καί κανείς από το πλήθος που είχε μιλζεθεί για νά παρακο-ιουθήσθ ταν εκτέλεση, δεν τόλμη-σε νά χαμογελάσθ...

— ‘Η ψυχραιμία του δουκός ντε Λωζέν

Καταδικασθείς σε θάνατο από το ‘Επαναστατικό Δικαστήριο, την έ-ποχή της Γαλλικής Τρομοκρατίας, ο δούξ ντε Λωζέν άκουσε την απα-γγελία της αποφάσεως με το χαμό-γελο στα χείλη. ‘Η ψυχραιμία του δεν τον έκταλείφην έως την τε-λευταία του στιγμή. Την προηγου-μένη της εκτελέσεως ήταν εθυ-μότατος, έφίγε και ήπτε θαυμάσια, την νύκτα δέ έκοιμή-θηκε ήσυχάτα. Το πρωί, όταν ο δñμιος πήγε νά ταν παραλά-βη, τον βρήκε νά τρώη στείδια.

— Πολίτη! του εί-πεν με μεγάλη άτα-ραξία ο δούξ μόλις τον είδε. Περιμένε μιá στιγμή νά τελειώσω τά στείδια μου, και κατόπιν είμαι στάς διαταγς σου.

Κκι, προσφέροντάς του ένα ποτήρι κρασί, του είπε:

— Πιες αυτό το κρα-σί! Θα σου κίνη κα-λό για την δουλειά που έχεις νά εκτελέσθ!

— ‘Η στερεότης των σκηνιων

Στις αρχές της βασιλείας του άδοκράτορος της Ρωσίας Νικο-λάου του Α', πολλοί συνωμοτίαι μεταξθ των οποίων και ο ποιητής Ρελλιέρ, κατεδικάσθησαν σιόν δια-τού άπαρχονισμού θάνατον. Πρω-τός ώδηγήθη σιόν άγχόνη ο Ρελ-λιέρ. Την στιγμή όμως που ο δñ-μιος του έπέρρισε το σχοινί σιόν λαιμό και τον έσπρωξε από το ι-κρίωμα, άφώνιζας τον μετέωρο

στο κενόν (έτσι, βλέπετε, έγινοντο τότε ή εκτελέσεις) το σχοινί το όποιον φαίνεται δεν ήταν πολύ στε-ρεό, έκόπηκε και ο Ρελλιέρ καταρ-χύλπος κάτω καταπληγμένος και καταματωμένος.

— Τίποτε δεν είχε πιά στερεό στη Ρωσία, είπεν ο Ρελλιέρ σπικνωό-μενος άπαθείατα: ούτε καν τά σχοινιά για τους χρεμασμένους! Τά έπισόδια του είδους αυτού είχαν ως συνέπεια, συνήθως, νά δίδεται χάρις σιόν κατάδικο. ‘Ετσι, κι' αυτή τη φορά, έστειλαν έναν άγγελιαφόρο στα Χειμερινα ‘Ανά-κτορα, για νά πληροφορηθούν τας αποφάσεις που θα έλάμβανε σχετι-κάς ο Αύτοκράτωρ.

— Και τι είπεν ο Ρελλιέρ όταν έσπασε το σχοινί; έρώτησεν ο Νι-κόλαος.

— ‘Οτι ούτε σχοι-νιά για τους χρεμα-σμένους δεν είχε πιά στερεά σιόν Ρωσία, άπάντησεν ο άγγε-λιαφόρος.

— ‘Εν τωαύτη πε-ριπτώσει εύνεχισιν ο Νικόλαος, άς του ά-ποδείξουν το έναν-τιον!

Κι' έτσι, ο κακό-μοιρος ο Ρελλιέρ, ξα-νακρεμάσθηκε για κα-λά όμως αυτή τη φορά.

— ‘Η κυλότητα του Σαιν-Ζουστ

‘Ο διαβίπος γάλλος τρομοκρά-της Σαιν Ζουστ το πρωτοπαλικά-ρο του Ρεβουσιέρρου ήταν, εκτός των άλλων και έρωτομανής. Κά-ποτε έπετέθη έρωτικής εναντίον νεαρής κομψής και ώραιας κόρης. ‘Η νέα όμως απέκρουσε μετά βδελυγμίας τας άνηθίκους προά-σεις του τέρατος.

‘Ο Σαιν-Ζουστ τότε έκδικούμε-νος την κατηγόρησε ψευδώς ότι συνωμοτούσε κατά της Δημοκρα-τίας. Κι' έτσι ή νέα συνελήφθη, πα-ρεπρόβη σιόν τρομερό ‘Επαναστα-τικό Δικαστήριο και κατεδικάσθη σε θάνατο.

Μετά την καταόμνησή της, ο Σαιν Ζουστ εκάλεισε έναν βυρο-δέφη και τον άνάγκασε νά γόρρη το θύμα του, το δέ δέρμη της νά τó μετασκευάση σε... κυλότητα, άπάνω στα μέγρ του μάλιστα!

Κκι από τότε μέχρι του θανάτου ο όποιος δεν άργησε νά έπισυμ-βή, γιατί εκκατομή-θηκε και άπες ύστερ από λίγο μαζί με τον πάτωνα του ο Σαιν-Ζουστ δεν έφύλασεν άλλη «κυλότητα» απ' αυτήν!

Τό φοικιασικό αυ-τό γ γονός το άφηγύ-θηκεν ο ίδιος ο β υ ρ ο δ έ φ η σ σιόν ιστορικό ‘Αγμάν, ο όποιος και το κατε-λάσθη σιόν έργον του ‘Ανέκδοτα

— Κανονιοβουλισμός καταδίκων

‘Η ιστορία της Γαλλικής ‘Επα-ναστάσεως περιλαμβάνει όφθονίαν τέτοιων φοικιασικών ανέκδοτων. ‘Ο άνθύπατος Φρερόν, ένας από τους σιυλοβάτας της τρομοκρατίας έπεχείρησε κάποτε μιá περιόδεια σιόν έσωτερικό της Γαλλίας. Μετα-ξθ των πόλεων που έπεσκέσθη ή-ταν και ή Τουλάν. ‘Όταν έφθασεν εκεί, έ πληροφορήθη ότι σιός φηλα-κάς της πόλεως ήταν εγκάθειρος

πολλοί πολίται άνερχόμενοι σε έ-κατοντάδες, προγεγραμμένων ως «ύποπτοι», για την τύχη των όποιων δεν είχε ληφθεί καμμία άποφάσις.

‘Ο Φρερόν δεν άργούσε ν' άπο-φάσιση προκειμένου περι τέτοιων ζητημάτων. Διέταξε και συνεκέν-τρωσαν όλο το πλήθος αυτό των προγεγραμμένων της πόλεως, έτοιπο-θετοαν άπέναντί τους μιá πυρο-βολαρχία και σ' ένα σινιάλο, τά κανόνια άδειασαν τή φωτιά τους επάνω τους! ‘Επειδή όμως ήξευρε ότι σε τέτοιου είδους «ομαδικές εκτελέσεις δεν φονεύονται συνήθως όλοι, ο Φρερόν κατέφυγε σιόν εξής άπάνθρωπο σιτρατήγημα:

— ‘Όσοι έτραυματίσθησαν μόνον, έφώναζε, άς σπικνωθύν!

‘Η έλπίς της άπονομής χάριτος έκαμε, πράγματι, όσους δεν είχαν μείνει σιόν τόπο νά μισοσπικνωθύν. ‘Ο Φρερόν όμως τότε έκαμε ένα δεύτερο νύγμα και μιá δεύτερη μπαταρία πυροβολικού τούς άποτε-λείωσε και αυτούς.

— Μία φιλοσοφική άπάντησις

‘Η ομαδικές αυ ές εκτελέσεις ήσαν συνθηόεστες σιόν Γαλλία, την εποχή της Τρομοκρατίας. Τά ‘Επαναστατικά Δικαστήρια, βλέ-πετε, κατεδικάζαν τούς σε θάνα-το καθμεριώς, ώστε σι ό ήμιοι... δεν μπορούσαν νά έπαρκεσούν.

‘Ο Μπερτράν ντε Μολβίλ διη-γείται ότι κάποτε σ. ήν Λυών, άπε-στέλη μιá όμάς από δικασίους δέ-κα κατάδικους για νά θιντωθύν δια κανονιοβολισμών.

Άφού τούς έτοιθέτησαν όμως σιόν τόπο της εκτελέσεως σι συνόδοι των χαροφύλακες τούς έμέτρησαν και ήσαν ότι ήσαν... περισσότεροι κατά δύο! ‘Επεσαν άμέσως ν' άναφέρουν το γεγονός αυτό σιόν έπίτροπο Κολλό-νι ‘Ερμπού.

— Και τι πειράζει! άπάντησεν αυτός έπαθείατα. Τί δύο παραπά-νω τί δύο παρακάτω! Για νά γε-καί αυτοί ύποπτοι! ‘Όσοι εάν δεν τουφεκισθύν σήμερα, θα συλλή-φθύν αύριο μεθαύριο και δεν θ' άποφύγουν τόν θάνατο. ‘Αλλωστε όλοι μας θα πεθάνουμε μιá μέρα! Τι σήμερα τί αύριο!...

Κα όπιν της... φιλοσοφικής αυ-τής απαντήσεως, φοικικά σι δύο κκ-τά λάθος συμπερίληφθέντες σιόν άποστολή έθανατώθησαν... χωρίς νά μάθουν ούτε σι ίδιοι μέχρι τέ-λους το γιατί!...

Ο ΚΙΝΑΥΚΟΣ ΤΩΝ ΟΥΚΟΠΑΤΩΝ

Είνε γνωστόν ότι κάθε χρόνο, κατά την περίοδον ιδίως μετξθ Μαρτίου και Αύγουστου, μεγάλος όγκοι πάγου, ξεφεύγουν από τ-περιοχές του Βορείου Πόλου, και τεβαίνουν σιόν ‘Ατλαντικό ‘Ωκεα-νό και άποτελούν φοβερό κίνδυνο για τά πλοία που ταξιδεύουν. Ένα τέτοιο παγόβουνο έπροκάλε-σε προ έτών την τρομερή κατα-στροφή του υπερωκεανείου «Τιτα-νικός».

Από τότε ώργανώθηκε υπηρε-σία ειδικών πλοίων που έρευνούν προς συνάντησιν των παγόβουνων και προσπαθούν νά τά κατστρέ-φουν με ειδικά μηχανήματα και ισχυρές έκρηκτικές ύλες.

‘Η καταστροφή των ογκοπατών ένεργείται κι' έφέτος με μεγάλο ζήλο. Κατεστράφησαν ως τώρα τεράστια βουνά σιόν Βόρειον ‘Α-τλαντικόν ‘Ωκεανόν και άπαλάχ-θηκε έτσι ή θαλασσοπλοία από ένα τρομερό κίνδυνο.

